

ஸ்ரீயெழும்பு.

ஸ்ரீதேவாராஜ நகுலாய நம:.

ஸ்ரீ நி ம ரா ஜ ன ன ற டி ன்

அருளிச்செய்த ரஹஸ்யங்களில்

உ - வது ரஹஸ்யமான

ஸ்ரீ னி ம ரா ஜ ன ன ற டி ன்

அபயப்ரதானஸாரம்.

ஸ்ரீஜித்யாதி - னிமராதா

ஸ்ரீ ரங்கராசார்யரால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

பெங்களுர் துளசிதோட்டத்திலிருக்கும்

தூப்புல் - வேங்கடாசார்யர்

பரவஸ்து - ராமாநுஜாசார்யர்

பரித்திச்சேரி - சக்ரவர்த்தி - ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்

கிருஷ்ணமாசார்யர்

இவர்களுக்காக

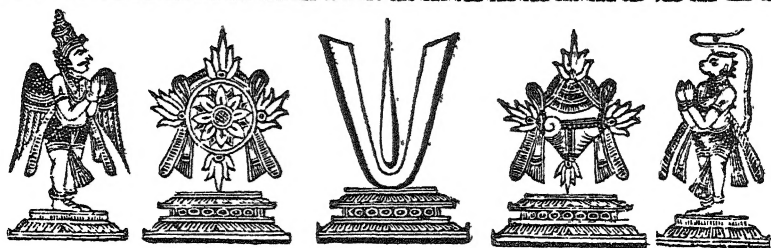
வியவஹாரதரங்கிணீ அச்சுக்கடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சென்னை பட்டினம்.

ஸ்ரீதேசிகன் திருவவதாரவால் - ககந - வதான

சிதிரபாநுவால்.

ஸ்ரீ மெ நரீ.

ஸ்ரீ தெராசா நுஜாய நரீ.

ஸ்ரீ தெ நி மரீ ஜை ஹா டெ சிகாய நரீ.

ஸ்ரீ நி மரீ ஜை ஹா டெ சிகாய அருளிச் செய்த ரஹஸ்யங்களில்

உ-வது ரஹஸ்யமான

சு ஹ ய ப்ரீ டா ந லா ரு ரீ.

ஸ்ரீ ராநுவெஹ் நாயாய-ஃ கவிதா கி-ஃ கெஸுரீ |
வெஹ்நாநாய-ஃ வெபா-ஃ ஸநிய-தா-ஃ ஸஹி |
ராசா நுஜாய-ஃ ஜா நவெரா ம-ஃ ஹிஷ்ணு |
ஸ்ரீ ஜை ஹ் நாயாய-ஃ வெஹ்நாநாவெசிகாய |

சீரொன்றுதப்புற் றிருவேங்கடமுடையான்
பாரொன்றச்சொன்ன பழமொழியுள் . ஓரொன்று
தானையமையாதோ தாரணியில்வாழ்வார்க்கு
வானேற்போமளவும் வாழ்வு.

வாய் கிவலவாசிக-ஃ ஸம்முஹ வ-ஃ கெரா திய |
சு ஹ ய ப்ரீ டா ந லா ரு லொவா-ஃ த-ஃ ஜை டெ சிகாய |
ஜய த-ஃ ரா-ஃ தவஞ்-ஃ ஸா யா-ஃ ஹிஷ்ணு நாயாய |
வ-ஃ ஹவாநவீ தயா-ஃ வெவ-ஃ வ-ஃ ரை-ஃ ஜை ஹிஷ்ணு || க ||
பாய்-ஃ வெவ-ஃ ந-ஃ ஸா-ஃ வ-ஃ ந-ஃ ந-ஃ நிவா-ஃ ரயந |
ஹஸு-ஃ ர-ஃ ம-ஃ த-ஃ த-ஃ ரை-ஃ ஹய-ஃ த-ஃ || உ ||

நரீஸு-ஃ ஹிஷ்ணு-ஃ ஹிஷ்ணு-ஃ ஹிஷ்ணு-ஃ ஹிஷ்ணு-ஃ ஹிஷ்ணு-ஃ
ஹிஷ்ணு-ஃ ஹிஷ்ணு-ஃ ஹிஷ்ணு-ஃ ஹிஷ்ணு-ஃ ஹிஷ்ணு-ஃ
தயாவா-ஃ ய-ஃ ய-ஃ ய-ஃ ய-ஃ ய-ஃ ய-ஃ ய-ஃ ய-ஃ
நஜெஸு ||

வெளியிட்டு லோகத்தையுஜ்ஜீவிப்பிப்பதாக தன்கருணையாலே பூ
பூதமாய், “உதிஹாவவ-ராணா” ஹொவெடிஸி-வஸ்யஹயெக் |
விவிதை பூபூ-தாடுஷொரோயிப்-பூதரிஷ்-தி” என்கிற ஸா
ஸாபு-தெய நு-லாயித்துக்கொண்டு வெஷாவஸ்யஹணலா
வெஷாரான வூபூ-தர் பக்கவிநுக்கிறத்தாலும், அவர்களைப்
பற்ற வெடிக்கத் தடுத்துண்டான பூதாரணஹயத்தை ஸிப்பிக்கைக்
காகவும், “வண்ண-வெவெஷெலுலாசி-த” என்கிறபடியே, நாலுவே
தங்கையுமொருத்திலும் தானொருத்திலுமாகநிற்கிற ஸ்ரீஜி-
ரோயணமாகிறபூஷ்யந்தையருளிச்செய்து, ‘விஷயாரோலுகொடுங்
தஸ் பூய-ஓயாழிதிபூ-ஃ’ என்கிறபடியே, ஆரைக்கொண்டி-
பூஷ்யந்தை பூவதிட்டிக்கக் கடலோமென்று விந்தித்த லரிய
த்திலே கூடாமவர்கள் வந்து வாஷொவலம்-ஹணம் பண்ண,
‘தள-த-லெயாவி நளடி-ஷொவெஷெஷ-வரிநிஷி-தள | வெஷாவ-
பூஹணாபூ-தாவயாஹயதபூ-ஃ’ என்கிறபடியே, உவி-
தாயிகாரிரி-வத்தாலே உவஸ்யஹணா-ஹமானவிபூஷ்யந்தை
பூவதிட்டித்தான்.

ஐதி கவிதாக்களுக்க லிஹஸஸ்) ஸவத்தஸ் ஸத்தஸ்ஸ)

ஸ்ரீமெய்குந் நாயஸு) வெஜா நாயாப-ஸு) கிஷு

சுலபபூதா நவாரொ - ஸுஷநாவதாரம்

പ്രയോഗികാദി.

இப்படி ஐயூஷ்யூத்தில் பண்ணுகிற வஹுவியங்களான வெஜொவஹுவணங்களில் ப்ரயானமான உவஹுவணம் செஷ்யூதாஸ்தராதிகளில் சொல்லுகிற ஸவக்ஸரணம் வராதஹுவிஷ்யமாயும், ஸவக்ஸரணமான ஸரணாததிராவ பரமஹித விஷயமாயும் இரண்டுகையாமிருக்கும்.

இதில் ஸவ-பூரணமான வரதகூத்தை நிஷ்ஷி-புக்குமிடத்
தில் ஸவெ-பூரணப்பற்ற ஸஜொன்றும், வண்கொன்றும், சுயிகொ
ன்றும் ஸஜி-தராயிருப்பாரிருவருண்டு. அவர்களொனில் ஸரெ

[illegible]

தன்னுடைச்சோதிக்கெழுந்தருளுகிறபேராதம், “சூழலுவலிவொ
ஹடினெ லிஷ்டுபாபாவொலிபாநடி | ஸ்ராத்விஸஹநெவா
நெஹி ப்ரவிஸஹகாநநு|| நெவஹிவொஹிவொநெஜா ஸ்வா
காஸஸநாதநு | கூஹிவொகவதிநெ-வநகூஹிவொநெஜாந
நெ || ப்ரதோபாவிஸாநகூஹிவொநெ-வநகூஹிவொநெஜாந
விரிவொநெஜாநநுப்ரவிஸஹய||” என்று விண்ணப்பஞ்ச
ய்தான். இப்படியால் ப்ரஹ்மஜிந்நக்குக் கூட ஸ்ரணமாய் வாரி
காரணமான தத்வத்தை ப்ரதிவாழிக்குற வெடிவாமங்குளுக்கு உவ
ப்ரஹ்மணமபண்ணினான்.

ஊதி கூவி தாக்கி-கூவலிம் ஊவஸு²) ஸவ-கதஞ்³ ஸவ-தஞ்³ ஸவ²)

ஸ்ரீவெங்கட நாயகஸ்ரீவெஜானாநாயகஸ்கு திஷு

சுலபவதுடா நவாரொ

வரதக்ஷாவஸ்ய ஹணாயிகாரொதி தீயம்.

ஸ்ரீதெநி மோகாஹா மஹாவெந்ஃ.

இப்படி ஸ்ரீஸரணமான வாசகத்தினுடைய வரீகரண ஸரீரமாய், ஸவாயிகாரமாய், வாசனீதமாயிருக்குற ஸரணா மதியேகத்துக்கு வியாயகங்களான வெஷ்ணாமங்களை உபவ்யஸ்ய த்தில் உவக்ய ரோதிகளாலே உவப்ய ஹித்தான். எங்களுே என்னில்

சுவதாராரஹத்தில் முற்பட வசுவதிதியினுடைய யஜுத்திலே ஹவிலா மகு ஹணாயகமாகத் திரண்டதேவர்கள் ரக்ஷாகாங்கி களாய், ‘ஆவாராரதுணை’ என்று நிற்கிறவளவிலே, ‘வணதஸிநந ரெவிஷ- ரவயாதொ ரிஹாடி-ஃ | ஸவவசு மஹாவாணிஃ வீ தவாலாஜமத திரி’ என்கிறபடியே, ஸவ-ஸெஷியானஸவெ- ஸரநு சுவகாஸம்பார்த்து ரக்ஷணஸநா ஹத்தாலுண்டான புகர் தோன்றும்படி ரக்ஷணாவகாரணங்களோடேகூடி யெடுத்துவந்து தொதத, ‘ஸிபிமயரபக்ஷாஸு ததஸாஸாரணம்மதாஃ’ என்றுது டங்கி டெவஜாதியுள்ளாரொலலாரு மிருந்ததேகுடியாக ஸரணாமத ரானபடிசொன்னான். திரிஸங்க-ஸநஸெவாடிவசுதானங்களிலும் விஸாதிதாடிவ ஸாவாரவிஸெஷங்களைச்சொல்லி, ஸரணாமதரக்ஷ ணவரஸிபி-மெனனும் ஸரிகாரா-ணிகவிஷய ஸரணாமதிவலா விநாஹகைபென்னும்காட்டினான். இனையபெருமாள், ‘ஸஹா-த- ஸரணள மாக-மிவீ-ஹரவ-ந-நஃ ஸீ தா-வா-வா-திபஸாராவ வ-வ-ஹா-வ-த-’ என்று உவாயவரிமு-ஹத்தைப்பண்ணி இது க்குமஹமாக, ‘க-ர-ஹா-ந-ஹ-ஸெவ-டி-ந-ஹ-வி-டி-த- க-தா-டி-ஹ-ஹ-வி-ஷ-ரா-தி-வ-வ-டி-ப-க-த-ஹ-வ-ஸ-ஹ- ஸெவ-ஷ-ஹ- மிரிஸா-ந-ஷ-ர-ஸ-டி-த- க-ஹ-ஸ-வ-க-ரி-ஷ-ரா- லி-ஜா-த-த-வ-த-ஸ-த-’ என்றுபெருமானும் பிராட்டியும் சேர் ந்தசேத்தியிலே தாமடுமைசெய்ய வவெக்ஷித்தாரென்று சொல்லு கையாலே உவாயொவெயவரவாகு-திபர-வ-மான ஸரணாமதி ரிஜு-விஸெஷத்தை உவபு-ஹித்தான.

முற்பாடாராதேவர்கள்பண்ணின புவத்திக்காக ராவணவய த்துக்கெழுந்தருளுகையும், ஸீஹாதாழ்வான் பண்ணினபுவத்திக் காகமீண்டு திரவவிஷெகம்பண்ணிராஜபண்ணுகையும்விரு-பி மானபடியாலே ஸீஹாதாழ்வானுக்கு புவத்தி பண்ணினபோ தே வரஸிஹம் சடக்கெனத் தலைக்கட்டித் தில்லையேயாகிலும், அவ ருக்கு கைகையீவரத்தாலே * புவஸுதமான சுவடி-தீரும்படி ‘மா வடியைத் தம்பிக்கு வான் பணையம்வைத்துப்போய் வாநோர் வாழ

* அவருக்கு கைகையீவரத்தாலே என்னுமிடத்தில் கைகையீ கலகத்தாலே என்கிறபாடபேதம் சிலது கோசங்களிலுண்டு.

என்கிறபடியே அப்போது ஸாக்காஹ்துமானதிருவடிகளுக்கு புதிதாயிப்பான ஸீஸாங்கொவனாலே ஸஹதகூஞ்சொலலி” பின்பு வலவபுதிஜாதமான டெவகாயுந் தலைக்கட்டினவாதே ஸீஸாஹதகூமானத்தாலே ஸாக்காஹ்துமான திருவடிகள் ஸயபிரமதங்களாய் சுயதூஸுங்களானபடி சொன்னான். அப்படியே, “கூரோநிநதிஸுநயம் கருணாபூதாஸுஜீநாக்ரி யாஹஜ நஹஜிஸுஜிநெநஜி வனதெஷுகெ நவரஜெதூகொஸுஸூரஃ வலவபுஸெஷுவபுஸ ஜனஹிஜஹவஸூரஃ” என்கிறபடியே, “புற்பாமுதலாப் புல்லெரும் பாதுயொன்னின் னிபே நம்பாலயோத்தியில்வாமுஞ்சராசாமுத்தவும் நபாலுக்குத்தநன நான்முகனாபெற்றனாட்டினே” என்றும் பேசுகிறபடியே ஜம்ஸூலாவரவிஹாமத உவாயாயிகார புஸாமாஹிதமான ஜஹுக்களையும் ஸீஸாநாழ்வான் பண்ணின புவத்தியினாலே அவருடைய விஷயவாலாசூஸெ பற்றாசாக பின்பு ரகூதிக் கும் புக்காரததுக்குப்புறஞ்செய்யலான, “தெவயஹவதாரகூஷா ஹவலிஷயவாலாநி” என்கிற ஜலிவாகூத்தின்படியே, அவர்களுக்கு விருவாயிகளான ராகூஸனா நிராகரித்து ஜலிகளை ரகூதிகபடி சொல்லுகையாலேரகூதாபேகூதபண்ணும்போதுவேறேருபகாரம் பண்ணவேண்டா, சுலிபாநமொஹமானவிஷயத்தில் துவக்காலே சுநநுஸாணாமதியைப்போலே வெளியிட்டுக் குமிக்கவேயாமையுமென்று திருக்கண்ணமங்கையாண்டான்படியிலே கடைத்தலையிருந்துவாழும்சோம்பையாகத்தியென்று யேபுத்தைவெளியிட்டான். கூடிபாவராயனும், ருயிரக்கையனான காகூ வுஹாஸூர ஹிஸிபூதமானதும்பாலே துறப்புணடி புஹாமுதலாக உன்னையறிபோனென்னுக் உற்றார்வாசல்களெல்லாநுழைந்து என்னைக்காத்துக்கொள்ள வல்லாருண்டொவென்று, கதரினவிடதது காக்கைக்கொருவருமில்லையாய்த்து. அவ்வளவில, “ஸவித்ராவவரிதுகூஸாஹொஸூஸிஹலிபுலி” என்றபடியே பியஹிதகாரிகளான தாயுந்தகப்பனும் வாழுகிற நாட்டிலே குடியிருக்கிற டெவஜாதிகளும் ஸாணாமதரகூணபர்த்துக்குவடெஷாக்களான ஸஹரிகளுந்தாங்களேறிட்டுக்கொண்டாள், “புஹாஸயஹஹுதாராநெநாவாரஹுலி நெதுலி வாராஹகொவா ஹுஜெரஹிஹஹு ஸுஸாநாயகொவா தூதாநுநுதூயிராவலி” என்கிறப

டியே இக்காகத்துக்கு ருமெக்ஷபிறவாதென்றிதினுடைய ஹிதத்தை
 நிரூபித்து பெருமாள கைக்கொள்ளுகைக்கீடாக விக்காகம் எங்கும்
 போய்க்கரைகாணுகே “ஏரிகடல்வாய்மீண்டேட்டம் வங்கத்தின்கும்
 பெருமாப்பறவை” என்கிறபடியே சுநநுமதியாய விழுவேணுமெ
 ன்று பார்த்து எல்லாரும் துரத்திக் கதவடைத்தார்கள். அப்போ
 துவேரொருதிக்கை ஷேக்கினுல் ஸுஹாவூம் துருகிறபடியும்
 பெருமாளெழுந்தருளி யிருக்குறதிக்கை ஷேக்கினுடோது கொலல
 நினைவன்றிக்கேசெருக்கடைக்காணேத்திருக்கிற ஸுரூமொகபாரணுநு
 திருவுள்ளதையறிந்த ஸுஹாவூம் காலதாமதகிறபடியையும் கண்
 டகாகம் தப்பிப்போகநினைப்புண்டாயிருக்கச்செப்தே, “தீருமொ
 காதுலாவாகிசுரேதவெவபாரணமத” என்றபடியேபோககத்து
 வந்துவிழுந்தது; இப்படிவிழுந்தவிடத்திலே, “வடநிவதிதமலு
 சிளபாரணுராரணாமதவயாஹுஷிவிகாஹுஷிவயாவயடவா
 மயசு” என்கிறபடியே வயாஹுஷிவபோக்கத்து தாமிருந்தவிடத்தி
 லே வந்துவிழுந்தமாததிரமே சாரணாமதியாகக்கொண்டு பெரு
 மாள் பூரணாயிப்பானவனுக்கு பூரணபுஜா நம்பண்ணிரகூதித்
 தாரென்கையாலே எததீனையேனுந்தீரக்கழிபவபாராயம பண்ணின
 ரையும்போக்கத்துவிழுந்தால்ஸீரேவடித்திலும் நாராயணஸவத்தி
 லும் சொல்லுகிறபடியே நிதராநவாயிநியான பிராட்டி ஸன்
 னிதியுண்டாகையாலும், வாரிகாரணணிககூரிகளாலும்பெருமாளே
 நிட்டுக்கொண்டு ரகூதிப்பரென்னும் வாரிர ஹலுத்தை வெளியிட்
 டான். பூரணாயிப்பானவிக்காகத்துக்கு பூரணபுஜா நம்பண்
 னுகையாலேபுவதிமஹாலிங்கம். ஹுஷிசுரதியானவிக்காகத்துக்கு
 ஸிமெக்ஷபாகவொருகண்ணழிவாலே ஸுபுத்தைவிலக்கினார். ஸீ
 வாரஸாரானிளவில் தொடுத்தஅம்பை அவன்தெளிந்து அம்பயு
 காவெமெக்ஷதவிர்ந்தவளவில் அவனுக்கு ஸீவிதவிராஜங்களான
 ஸுஹுதங்களிலேபேவினார். ஸுஹுதத்தைப்பத்தித் தொடுத்த
 ஸுஹுதஸுஹுதாவிநிவாரணவாநுதாவனும் சாரணாமத
 னுகையாலே சிவத்தாக்கள்பகல்லிலே, ஸுஹிதருடைய வாவகூ
 தத்தை யேறிடுங்கணக்கிலே ஸுஹுத விருவிகளானவாவிஷர்
 பக்கல்லிலே ஏவினார். காகத்தைப்பத்த ஸுபுத்தை புவொயிதத

“தெநெடுதி ஊவதாதெ” என்ற விதும் ராவணனுக்கு ஸிஸ-
 வாதுன ஜநாநரத்திலே சுந்திஷ்ணத்திலேயாகிலும் காயட்குர
 மாய்ந்து. ஸரண ஸுமயபுராவரிணியான பிராட்டிவிஷயத்திலே
 தர நமதுநாடிபுவுடுதகளானராக்ஷஸிகளை துதீயொயி “தக
 மாகு உரவாகெடுவடலுளாகெடுவாஹியீபுதாஸ்சுனியாஹாடுவெ
 டெஹீடுதகிடுரொஹதெ || ஹதுதாரிவிபாஹுராக்ஷஸிடுகிவி
 வக்ஷயா | ராவவாஹிஹயடுவொரூ ராக்ஷஸா நாடுவஹிதம் || வு
 ணிவாதபுலுநாஹி டெடுயிதீ ஜநகாத்ஜா | சுடுவெஹாவரித்ரா
 துராக்ஷஸெடுரிஹதொஹயாகு” என்று துஜடுடுயும் ஹடுதம்
 சொன்னபடியைப்பேசினான். பிராட்டியும் அவர்களிசைவின்றிக்கேயி
 ருக்க வக்ஷபுக்ஷகியான துஜடுடுயோமி அவர்களுக்குண் டான
 துவக்காலே வாதுடுவரவஸயாயருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸீ
 வா நர வீரர்களுக்கு சுநுஹாவித்துக்காட்டுகிறதிருவடி “சுடுவெ
 ஹாவரித்ரா துராக்ஷஸி மணம்” என்கிற துஜடாவா
 சுடுத்தைமுடித்து, “ததலாஹீடு தீவாஹாஹதடுவிடுஹயஹவிடு
 தா | சுடுவொஹடுதி ததயுடு ஹடுவயடுஸரணஹிவடு” என்று பிரா
 ட்டி யருளிச்செய்த ரக்ஷாஹர ஹீகாரவாகுத்தை யநுவடித்துக்
 காட்டினான். பின்பு ஹாவராகெடுகளான ராக்ஷஸிகளைப்பற்ற
 ராடுகெடுதடு சீறினவிடத்து, “ஹாவா நாவா ஸுஹா நாவா ஹயா
 ஹடாணா ஹவமடு | காயடும் கரணாடுயெடுண நகஸிஹாவரா
 ஹடுதி” ஹடுஹிகளாலே இவன் சீற்றத்தையாற்றி பிராட்டி ரா
 க்ஷஸிகளை தானேறிட்டுக்கொண்டு ரக்ஷித்தபடிசொன்னான். இவ்
 விருத்தார்த்தத்தை யநுஸுயித ஹட்டர் ராடுமொஷ்டிக்கு மாகாத
 நமக்கு பிராட்டியுடைய சுடுடுடுயொழிபத் தஞ்சமில்லெ யென்னு
 மிடத்தை, “காதடுடுயிடுவிராக்ஷஸி ஹயிடுடுயெஹாடு ஹாவரா
 யாஹயா ரக்ஷஹாவஹநாத்ஜா ஹயுதாரா ராடுஸடுமொஷ்டி
 தா | காக்ஷஹ விஹீஷணம் ஸரணடுதி ஹுகிஷ்டெள ரக்ஷதலா ந
 ஹாடுடுஹாமஸஹுஹ யதக்ஷாந்தி ஹவாக்ஷஸிக்” என்றருளி
 செய்தார். இப்படி ஆறு காணத்திலும் ஸரணாமதி யடுடுடு
 அஞ்சரு வாணியாயக் கோர்க்கப்பட்டது. உதரஸீ ராடுயணத்
 திலும் ராவணன் பாட்டன்மார்காலத்திலே விஷஹதாரா ஹஸு

ஹன ஸ்வெட்டர் ராஜ் ஸ்ரணாமதரான டெவர்களை ரகசிப்பதா கத் திருவுள்ளம்பற்றி ராஜ்ஸுரோடேபொருத வளவிலே பூசலிலே கேட்டு, வராஜ்-வராய மூகைபக்குந்தது வராய நம் பண்ணுகிற் ராஜ்ஸுரெ பின்னதுடர்ந்து “சார்ங்கமுதைத்” சரமழைகளாலே கொன்னுஞ்ஞையாடகண்ட ராஜ்ஸுரோ புரிந்து “நாராயண நஜாநீ ஷெக்ஷத்ரயபிஷேகநா தநா ஸ்யாஜிநஸொஹதாநா நாராயண வியபெதரஸி” என்ற ஓடிப்போகிற எங்களைக்கொல்லுகைக்ஷத்ர ய ருவிருமன்றே, யபிஷேகநியாதார்செய்யுமத்தை யுஜ்ஞான நீசெய் யாநிங்கிறதென்று தனக்குத்தாமேமுறைமிட ஸ்வெட்டர் ராஜ் நாம் க்ஷத்ரயராகிலன்றே க்ஷத்ரயபிஷேகநாஷிப்பது, நம்மை நாராயணனென்று நீசொன்னபடி நாம் நியஜ்ஞகாடிகளாலே ஸ்வ-விஷ்ணு ராஜையால் நாராயணயபிஷேகான ஸ்ரணாமதராக்ஷணநாஷி க்கிறோமென்று சுவிபூயங்கொண்டு “ய-ஷ்டெதாஹயீதாநா டெவாநாஹெவிபாஹய | ராஜ்ஸுரோதாஜநாஷித் ததெதநா வாலுதெ || பூரணெரவிவிபாஹய-டெவாநாஹிஸுரோ யா | ஸொஹ்வொநிஹநிஷ்டாநிஸுரோதாமதாநாஷி” என்றும் நாம் டெவர்களுக்குப்பண்ணின சுஹயபூஷானத்தாலே பசுக்களுக்கு காகபுலிகளைத்துடர்ந்துகொல்லுங்கணக்கிலே உங்களைக்கொல்லுகி றோமென்று அருளிச்செய்த பாசுரத்தாலே மற்றுள்ள க்ஷத்ரய பிஷேகனிலுங்காட்டில் ஸ்ரணாமதராக்ஷணயபிஷேக பெருமானுக்க னுபாலநீயமென்னுமிடத்தைஹ்வாவித்தான், வாலியுடைய வொடி த்துக்கும் இவ்வுத்தரந்தன்னேபே திருவுள்ளம்பற்றி “ஸுக்ஷ்மபூஷி டு-ஷ்டெதாநாஷி” என்று மஹீரமாகப் பெருமான ருளிச்செய்தார். மூன்பு ஸாவராயரான ஷோராஜர் சுநாத்த ராய் ஸ்ரணாமதராக நவந்தபடியால் நீ டிஷ்டுனுகையாலும், ஸ்ர ணாமதரான ஷோராஜரெராக்ஷிக்கை நமக்கு ஹரமாகையாலும் உன்னை நிராகரித்தோமென்று தாதுய-ஹ்வ-வ்ய-தலைகட் டிகிறவிடத்திலும் உவாயாநயிகாரிகளான ஸாவராஜமஹீரனை யுங்கூட “விஷயெதெஹ்வாநாஜ ராஜிஸுரகஸி-தாஃ | சுவிபூ ஷாஹ்விநாநாஹ்வ-ஷாஹ்-ஷாஹ்-ஷாஹ்” என்று இப்படியுண் டான விஷயவாஸத்தையும், சுஹ்வாவிஷயத்தையும்பத்தாசாகரகி

த்தபடிபாக்கப்பேசப்பட்டது. இப்படி யிவ்வுய்யம் “உவகூ ரொ வலம்ஹாராவஹாரொவொவொதாவொ | சுஹயபுராபவதீய லிம்மொதா தயபுநிணயொ” என்கிற தாதுயலிம்மொயெல்லாம் வரிவணைமகவுடையதாய் ஸ்ரீவாழ்க் கிஹவானிலே உபுஷ்டி ருந்க்கிறது ஒரு ஸாரணாமதி வெஷம். இதில் இவ்வஹயபுரா ந புருகாரணம் ஸவாரஹஸ்யவாரங்களுடும் திரளவெளியிட்ட உவ நிஷ்டாமழ்.

ஐதி சுவிதாகி-கலிம்ஹஸ்ய ஸவததனூலு தனூலு

ஸ்ரீவெஷ்ட நாயஸ்யவெஷானாசாயஸ்யுதிகு-

சுஹயபுரா நவாரொ

ஸாரணாமதிதாதுயபுரவம்ஹஸ்யதீயோயிகாரம்.

ஸ்ரீதெநிமாரிணைஹாமாரவெநம்.

இப்படி ஸாரணாமதி வெஷாவநிஷத்தான இவ்வஹயபுரா நபுருகாரணத்திலே, “வாரிவஷுதஸ்யாவி யபெஷிதிஹவெஷ” என்றும் ஸ்ரீஹாவிந் பக்கலிலே வரம் வேண்டிக்கொண்டபடியா லே, “யபெஷஸ்யாயாவததயாவெதகஹவெஷ” என்றும்வர ம்பெற்ற ஸ்ரீவிஷ்ணுநிவான் ஸாரணாமதியபெஷத்தை வரிமுஹி த்து சுநுஷிக்கையாலும், பின்பு பெருமானையுங்கூட வநுஷிப்பிக் கையாலும் ஸாரணாமதி வரயபெஷென்னுமிடம் ஸரிஷாசாரத்தா லே ஸ்ராவிதம். இபுருகாரணத்தில் முன்பே பல ஸம்ஸாரங்களு லே ரஜஸ்யி புருகுகளாயிருப்பார்க்கு ஸக்யபுருகுகளாயிருப் பார் ஹிதஞ்சொன்னாலும் ஹவவிஷயத்திலாஹிஷெந் கூடாதெ ன்னுமிடம் சொல்லித்தது. ஸக்யாத்தாரண ஸ்ரீவிஷ்ணுநிவான் ஸாரணாமதனாய் வருகிறபோது அவன்விஷயத்திலே ஷெவதா வதாரங்களான ஸ்ரீவாநாஸீரர்களாலே விவம் புருஷகூமானபடி சொல்லுகையாலே, “ஸ்ரூயதெகிஹமாவெநிஹகிஷிஹதாநு ணாம் | ஸம்ஸாரநுநததாஹிதாஹி ஷாரிவாயிநி” என் கிறபடியே ஹவவிஷயத்தி லாஹிஷெநாவாரொத் தங்கள் குடிமக் கள் தப்பிப்போகிறார்களென்றுநினைத்து ஷெவர்கள் விலக்குவார்களெ

[illegible]

“சுஹபபுரா நஸாரொ - வதுமெய்யாகாரம் | ராஜா நஸாரொ
 சுரிஷாநி ஸதாஜெதசுஷு வீதிதெ||” என்றாவண்ணைக்கொன்
 டு உம்மைராஜாஜித்திலேமுடிசூட்டக்கடவோமென்று பெருமாளருளி
 ச்செய்வானென்னென்னில்அதுவும், “ஸரீராரொமுஜிநாஸுமொ
 மாஸெவா நஸாநிகாந | டிராதிபுயிநாமிதஜிவவமபு
 டொஹரி||” என்கிற நாயத்தாலேஅடங்காதஸாணஜிவீதிக்கி
 ப்போக்குவிடாத வா நஸாநிக ஹமபுரா நமென்று கொள்ள
 பூதம். ஆகையாலேயன்றே முடிசூட்டக்கடவோமென்று அருளி
 ச்செய்தபெருமானுக்கு அதுக்கொருமறுவுத்தரமாத்நீரம் விண்ணப்
 பஞ்செய்யாதே, “ராஷலா நாவயெலா ஹும்காபாஸபுயர
 ணெ|சுரிஷாநிபாபாணபு வெஷுநிவவாஹிநீ||” என்றுஸ
 ருநிரவெஷுணைதிருவடியைப்போலேசுவலரொலிதமானவமிமை
 செய்யக்கடவேனென்று ஸ்ரீவிஷ்ணுழ்வான் உத்தரம்விண்ணப்
 பஞ்செய்து, இவன்யாநிபுக்ஷத்தைவரமாகவேண்டிக்கொள்ளவீத
 ணைபுஜா சுரிஷுத்தையங்கூடக் கொடுத்தாம்போலே அமிமை
 செய்யவேண்டிக்கொண்ட ஸ்ரீவிஷ்ணுழ்வானுக்குபெருமாளிமை
 க்குருப்பாக வெஸுயபுத்தையங்கூடக்கொடுத்தார். ஆகையாலே
 பெருமானுடையமியொமத்தாலே திருவடிநிலையைமுன்னிட்டு ஸ்ரீ
 ரதாழ்வான் பாட்டிலுள்ளாரா நியமித்திருந்தாபோலே யஸுஸு
 வநாஸுமாக வவதீரரான பெருமானுடைய மியொமத்தாலேமட்டு
 ப்படாத ராஷலரெவழிப்படுத்திநடத்துகைக்காக ஸ்ரீவிஷ்ணு
 ப்பெருமாள் ராஜஜித்தையிசைகையால் இதுவும் ஸ்ரீநாநாவாந
 மாகையாலே வெஸுயபுக்கொடியிலே யநயித்தது. இவர் தமக்கு
 இசைவன்றிக்கேயிருக்கப்பெருமானுடைய சுமவநீயஜதமானஸ
 வபுபவபுக்ஸாலானத்தாலே ராஜபண்ணினொன்னுமிடம்பெ
 ருமாள் தன்னுடச்சோதிக் கெழுந்தருளுகிறபோது விடைகொடுத்த
 பாசரத்தாலே வெளியிடப்பட்டது. “யாவது ஜாயரிஷஜிதாவ
 துமெவவிஷ்ணு | ராஷலெஸுபு ஜிஹாயபு மகாஸுஸுயரி
 ஷஜி || ஸாவிதஸுஸுவிஷ்ணு காயபுஜெஜிஸாலாந | புஜா
 ஸுஸுஸுயஜெண நொதாரம் வதுஜிஹபுலி||” என்று மிருக்கொ
 டெயிதே பெருமாள் இவரை ராஜஜித்திலேயிருக்க விசைவித்தது.

இப்படி இவன் சுநநுபுயொஜனனாகையாலே யிறேஸூவ்யுமான தம்மினுஞ் சீறிய கோயிலாழ்வாரை இவனுக் கெழுந்தருளிவித்துக் கொடுத்தது இப்படியன்றிக்கே சூவாதபு தீதிவகூத்தாலே இவ னேஸூய-பூயி-பூயானுமும், “பித்ர ஹாவெ நஸஹ்ரபூதம் நகடுஜெயக்ஷ மூவந | சுஹயம்வவ-பூவதென ஹொ டிஹொடு தபூ-தூஜி” என்கிற பொதுவான பாசுரங்களாலே ஸரண ஸூகிபூயத்தைப்பார்த்தால் பூவத்தியானது ஸாரிஹொ நடுந டொகூபய-பூத ஸகூவ-ஹொஷா சூ-பூ ஸாய நமென்னுமிடத்தைப்பறியலாம்.

ஐதி கவிதாசி-கவலிஹஸ்ய ஸவ-பூதனூ ஸூதனூஸ்ய

ஸ்ரீமெஹக்ஷ நாயஸ்ய ஹெஹாஹாய-பூஸ்ய கபூதிஷ-

சுஹயப்ரஹ்ம நஸாரொ

பூகரண தாபூய-பூதின-பூயஸூத-மெ-பூயிகாரஃ.

ஸ்ரீமெதநிமஹாஹைஹாம-ஹவெநூஜி.

இப்படி தன்னலிபிதலிபிக்காக ஸரணாமதனான ஸ்ரீவிஷ்ணு ஹ்வான் “ஸவ-பூதொகஸரண ஸூய” வென்கிறவய-பூதத்தை “ராவ வாயிஹாதூநெ” என்று ஸௌஹூபத்தாலும் வரகூத்தாலும் ஸாயிக்கிறான். தூண-ஸ-ஹூஹெயாகிலும் ஒன்றுக்குறுப்பல்லாமை யாலே யநாஹரணீயம். ஸ-ஹெர-ஹூஹரணீயெயாகிலும், ஐ-ஹ-பூ மாகையாலே சுந-ஹய-பூதம். ஆகையாலே வரகூதமும், ஸௌஹூபமும் இரண்டும் சுவெகூதிதம். “ஸவ-பூதொகஸரண ஸூய” உங்களுக்குப் பேரலே எனக்கும் பெருமான் பக்கவிலேகூறுண்டென்கிறான். அங் கன்னற்க்கே யாவனெருத்தனோடே ஒருகுடல் துவக்காலே நானுங் கூட வங்களுக்குக் கலுந்தடியு மெடுக்கவேண்டும் படியாயிருக்கி றேன். அப்படி ஹைவராயனான ராவணன் தனக்குக்கூட பெரு மான் ஸரண ஸூயக்கிடிகொளிருப்பது இப்படி பொதுவான ஸரண ஹிஷயத்தில் ஸூயி-பூல்லாமையாலே ஐ-ஹாதாவான ராவணன் தன்கூரிழக்கிறானித்தனை, “ராவவாயிஹாதூநெ” என்று வடிவிய ஸிஷிவஹைஹாரத்தாலே, “நிலவரம்பில் பசுபிதம்படாப் ஒளிவரு முழுனல” மென்றபடியே சுவதாரஹெஸெயிலேவரஹெஸெயிலுங்

நாட்டிக்குகியித்திராஹாதுஜத்தைச்சொல்லுகிறான். “ராவவாய”
பெருமாளுக்கு ஸரணாமதரக்ஷணரவமுதலாகப்பொறுகிறகூல
யிடுமன்றோ, சிவாதுநெகடலைக்கையிட்டிரைத்து முடியவொண்
ணதாப்போலே விசேஷித்துச்சொல்லி முடியவொண்ணதிருக்கும்
இம் சிவாதுஜம் பெருமாள் சூரியதரக்ஷணத்தி லொருப்பட்டால்
சூழிதின் பிரப்பிட்டாவிருட்டு பின் காணவொண்ணதாப்போலே
வரத்தாலே பூண்கட்டிவைக்கிறவஹுஹவாரக்ஷலாயும்முன்கா
ணவொண்ணதபடி இவ்வவதாரடிமெயிலுண்டான நிரதிசயசிர
ஹாதுஜத்தைவரடிாரடிஸுநவராஜுவரான பெருமாள் திருமுன்
பே, “கயூவிடிஹிமதம்” என்கிறபடியே பெண்ணுடையுதித்து
உருமாத்தினொருத்தனும்தப்பிப்பிரந்தேனென்னுராவண்ணுக்குஜ
நலார நவபுதாஹத்தைச்சொன்ன ககுவநலவாகுத்தாலேசிஹரி
வெளியிட்டான். “சலாரஜுஃகுவிதொராரொவிசு நெணசிஹாய
ஸாஃசூவமாயாலுஹுணபாயாவெமுவரிஹரெஹு ரெஃஸுதா
ரமுஹநக்ஷது நஹபுவலவலாடியெசு | கலெளராரிஸுஹுஃ
புரிநாநஹபுரெஹுஹிஹிஹாவெஹாஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு
வெபெஹிநாஹு வெமுவாவிஸுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு
ஹுதவாவஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு
ஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு
கெஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு
ஜநெநரிஹு” என்கிறபடியேராவணமொவியிலே அவனுக்காவா
னவாள் புவலிஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு
த்து இளைத்துக்கலங்கினராவணந்தெளிந்துதந்தேதா மீட்டுகொ
ண்டுபோனலாராயியைவெறுத்துச்சொல்லுகிறபோதும் “ஸதொஃ
புவபுராதவியுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு
வவதாரசிரஹாதுஜத்தைச்சொல்லக்கவனிரொ. இப்படியீ விஹு
ணதவான் சிவாதுநெ என்னும் ராவவாய்ப்பன்னும் சுருங்கச்சொ
னவஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு
வியிட்டப்பட்டது. எங்கேயெனில், “சுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு
ஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு
ஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு
ஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு
ஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு

னையு மிசைவித்துக்கொண்டு செய்தருளுவதாகவன்றோ வெங்க
 னைக்கேட்டருளுகிறதென்று இப்படி பெருமானைக் கொண்டாடி பரி
 வாலே கலங்கின சுமடிசாரஹஜாவவசு பூஷ்ணிகளான முதலிக
 ளாலே ஹெகாஹாவங்களை ஹெதுக்களாகக்கொண்டு விவீஷண
 வாரிமுமத்தைக் ககெவிசையாதொழிய தக்ஷவித்தாய் ஸுநுத்ரி
 யான திருவடியவர்கள் சொன்ன ஹெகாஹாவங்களைபெல்லாம்
 பூதிசெஷித்து ஸுவரீக்ஷிதங்களான மூணநீடெடாஷமூண
 வகங்களாலே ஸ்ரீ விவீஷணுழ்வான் வாரிமுராஹுனென்று விண்
 ணப்பஞ்செய்தான். அவ்வளவில்பெருமாள்ஸாரணாமதனைநவியச்
 சொல்லுகிற திரளிலே இவன் வாரிமுராஹுனென்று சொல்லு
 வாரையும் பெற்றோமென்று திருவுள்ளமுகந்து “சுமாராஃபூஸநா
 தூஸூகாவாயாஸுதஸுஹி பூதூஹாஷதடிபுஷுஸூ
 தவாநாதூநிஸிதம்” என்கிறபடியே சுசுவநீயுரிந ஸுததத்தை
 யருளிச்செய்யத்துடங்கினார். விவீஷணன் ஸுடொஷனுகையாலே
 ஸுசுவநீயுனென்ற வுமடிசுமதங்களுக்கும் இவன் நிடெடாஷன
 கையாலே வாரிமுராஹுனென்கிறதிருவடிதத்துக்கும்சுவிராஃம
 கையாலேஸுடொஷனேயாகிலும் ஸாரணாமதனென்றுபேரிட்டுவந்
 தவன்வாரிமுராஹுனென்றுதாமருளிச்செய்யப்புகுகிறதே மவ்வோ
 லகத்திஸ்ஸுவிராஃமகையாலேஇத்தையெல்லாருங்கூடசுநாடிப்
 பார்க்களென்று பார்த்தருளி “ஃரிவிதுவிவக்ஷாவிகாவித திவிவீ
 ஷணுஸுராதுரிவாதிததூஹவஹிஸுயவியிடுதெஃ” என்று
 நம்முடைய மதத்தையும் முன்சொல்லநீனயானின்றோம். அதினு
 டைய வநுஷானம் பின்பு பார்த்துக்கொள்ளுகின்றோம். நமக்குப்ப
 ரிவாரான நீங்கள் நாம்சொல்லுகிற வாசுததை விவீஷணனுடைய
 ஸாரணாமதிவாகும் பட்டதுப் படுத்தி சுநாடிரியாதே கேட்டுத்
 தரவேணுமென்று இரைந்தருளினார். இப்படிமுதலிகள் செவிதாழ்
 க்கும்படியினாந்து தம்முடைய ஸுஹாவஞ்சொல்லுவாரைப்போலே
 ஸுவிஸாணத்தை ஸுதீனமான ஹெதுவோடேகூடச் சுருங்கவ
 ருளிச்செய்கிறார். “ஃரிதுவாவெநஸுபூஷம் நதூஜெயங்கயம்
 வநுடொஷொயடிவிதஸுஸுராஹுதாஃதெதடிமஹிதம்” என்று
 பெருமாள் தம்முடைய சீர்மையாலே சூசிரிதனை தம்மோடொக்கப்

பார்த்தருளி ஸரணாமதனென்று புல்லீதாகச்சொல்லமாட்டாம்ல்
 திது லாவெநன் நருளிச்செய்கிறார். பெருமானோடு து-உ ஸீநெ
 யானபிராட்டியும் “விடி தஸுஹியடிஜீ ஸரணாமதவதஸு | தெந
 நெஜீ ஸவத-தெ தயஜீவித-ஜீஹுஸி” என்று ஸரணாமத ஸஸவி
 ஷயத்திலே நெஜீயென்றருளிச் செய்தாளிரே. திது லாவெந தி
 து கெநநஇத்தா-திங்கா நுகுஹுஸுகூ லாடிவகுஹு கமாகப்பண்ணி
 ன குதூரகூ ஹரஸிவ-ஹுஸுவிதமாகிறது, அங்கனென்றிகே
 திது லாவணியாவென்றவுமாம் உன்னிலே யேயாகிலும் ஸரணாமத
 நென்று பேரிட்டுவநதாரை நாம் விடமாட்டோமென்கிறார்.

இப்படிவஜாஜாதீ-லாவெகூமான பெருமாஸ்திருவுளத்தை
 யடியொத்தி, “வாவீயவெலாவி ஸரணாமதிஸஸலாஜொ நொ
 வெகூணெஜீதவொவிதீஸரஸு | ககூஜா நஸகூர-ணாலு-ஸ
 தீஷ-நெஹவாவ்வராசு திது-ஹ-திஜாஜீ ந” என்றுவகு
 ர்கள் விண்ணப்பஞ்செய்தார்களிரே. பூரூ- இவன் ராவணமு
 ஹமு ஹீதஸுயக் கடலுக் கக்காரின்று, “ராவலம் ஸரணாமத”
 என்னுளில்நாமதிதெரேபாடேவெநதயமதிபாலேயக்கரை
 க்கேசெல்லவேண்டியிருக்க நாமிருந்தவிடத்திலே, “வொமொர-வ
 ரிமொமாவததி” திறாயத்தாலே வந்தவிவனை நாம்விடும்படி
 யேன். ஸுபூரூ- ஸுஜீ பூரூ- இங்குஸுஜீகூ மாவது, து
 கூராவூ-தூ-ஸூரூ-ஸூ, “வாரித ஸூரியாஹூகாரிதூ-ரணியநா
 மிதுஹவதூ-நெரூஜ ஸுஜீவித-ஹ-வா-நெவெ” என்கிறபடியே
 நெயொவாபெயவிவாமம்பண்ணிக் கழிக்கவேண்டுவது கழித்து
 கைக்கொள்ள வேண்டுவது கைக்கொண்டு ஸரணாமதனென்கிற
 உதிஸை பத்தாசாகப்பத்தியதிஸு-நெஜீந்ந சுஹாமரைவா-ரா-
 ஷகாரமாக முன்னுட்டுக்கொண்டுவருகை, நதூஜெயம் - இவன்
 வாரிதூஜூஜே வாரிதூ-ஹூஜேவென்கிற ஜீஹு-நெவெதுந்
 க்கு-ப்பாகிறது. ஸரணாமதனென்கிறஸஸுததை நம்செவிப்படித்
 தினவனை நாம்விடவல்லோமோ. காமு-ந-ஸரணாமத-ஹு-மு-
 னங்களில் லேயாகிலும் ஷாஷங்கன் பூ-வா-ரங்கனேயாகிலும் இவனை
 க்கைக்கொள்ளுகை வாரிவரா-ரக்கவிஜீதமன்றேயாகிலும் இவனை
 க்கைக்கொண்டால் மேல் ஷூஷா-ஷூஷ-ஷூ-ஷூவாயலஹு-மு-
 ன்

திர்ப்பமுமுடைய நீங்கள் வலிஷ்விஸாதித்ருஷுஹஸ்திரவாஸிஸி
புஷுதிகளான ஸத்துக்களுக்கும் நெஞ்சாரபபடாமைநம்ஸுவாவ
த்கைபுங்குலையாதேநம்மைப்பெறப்பாரிருங்கொன்னுதிருவுள்ளம்.

ஐதி கவிதாசித்தவலிஹஸு ஸவத்தனூ வுதனூஸு

ஸ்ரீவெண்கடநாபவஸுஷ்வெஷாநோவாயுஷுக்ருதிஷு

சுஹயபுரா நஸாரொஸாரணஸ்ரீபுக்ராஸம்

வம்வஜொயிகாரம்.

ஸ்ரீதெதநிமகோகைஹாமாரவெநதீ.

இப்படி பெருமானருளிச்செய்த வார்த்தையைக்கேட்டு ஶீஹா
ராஜர்மலிஷஹுடியனான ராக்ஷஸனுடைய சுநுபுவெஸத்தாலே
என்றவினாயபுகுருகிதுதோவென்று பெருமாள்பக்கல் பரிவாலேக
லங்கிப்பின்பு “கொநாஸிவஹவெத்ஸுயமேஷநவரிதஜெஷு ஂரம்
ஐஸம்வஸுநுபுராவம் ஹா.தராயிவரிதஜெஷு” என்று விஹீ
ஷணடளஜுநுஷி கனக்காட்டிபபெருமானை விலக்கப்பார்க்க பெ
ருமாள் ராஜநீதிரியபுரொஷொலேயுதாரதிருளிச்செய்தார். பின்
னையும் ஶீஹாராஜர்பெருமாளுடையபுவஹவாரதனூபுகாரெஷு
யாலேயிரே நாம் விண்ணப்பஞ்செய்த வார்த்தை திருவுள்ளத்தில
படாதேயிருக்கிறதென்று வுஹிபண்ணி ஒருபுவத்தக் கிரண்டு
புவத்தியாகப் பண்ணுவோமென்று இளையபெருமானையுங் கூட்
டிக்கொண்டு திருவடிகளிலே விழுந்து பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே
தரிக்கவேணுமென்று பார்த்து உம்மளவிலன்றிக்கேயு முமக்குத்
தோழனான யென்விஷயத்திலும்வஹிஸுரபுராணஹதரானயினே
யபெருமாள் விஷயத்திலும் இவன் பூஹுஹைய நின்று நஷியுங்கி
டர் ஆகையாவிவன் வலிடுன்னென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய வித்தைக்
கேட்டபின் பெருமாள் “ஸுஸ்ரீவஸுதாதாஸு ராஸுஸுக்ரா
விஸுஸுய | ததஸுஹதராவ்ஸுஷ்வாவஹரிவம்வம்” என்கிற
படியே கலக்கும்படியாக ஶீஹாராஜர் இளையபெருமானைக் கூட்டிக்
கொண்டுபண்ணினஸாரணாமதியில்காட்டிலும் தெளிவடியாகவந்த
விஹீஷணன் ஸாரணாமதியொன்றுமே புவவெமென்றதுதிட்டி

ன்று, ஒருதியுக்குச் செய்தபடியிது. இப்படி இஃதீம்கியுக்குக்களு
க்குங்கூட ரக்ஷணீயமாயிருக்க யரபுவதக்ரான நாமிருந்துஸர
ணாமதனை வஃபினென்பதும், துஜாஜினென்பதுமாகானின்றோம்.
கவொதெந - ஒத்தைக்கபோதமாகையாலே விலக்குகைக் கீடான
பரிவரில்லாமையாலும், சுஃபுமென்று ஸூ-தியிலோதுகிறபடியே
ஸஹாயிகாரத்தாலே யஃபிலேசொகி, “ஸூண-வா வஹிதஃ
காஜயதெவக்ஷு லாஜிஹ்மஹிதஃ | ப்ராஸெணரவிக்ஷபாநிதஜ்ஸம்
ரக்ஷுஸூரணாமதஃ” என்று யஃபுத்திலே பெருநிப்பிக்கிற ஸஹய
ஜ்ஸாரணீஸம்ஸம்யத்தாலும் ஸநீயிபாலும், அக்கபோதமசுடெக்
கன ஸரணாமதரக்ஷணயுஃபி நஃஷித்தப்பெத்ததிமே. ஸூ-
கவொதத்துக்கு வேடந்தானே ஹய-பாவஹரணமபண்ணிஸ
தூவாயிருக்கும். நமக்குவிலீஷணன் அப்படிப்பட்ட ஸூ-
ந்த ஐரினினும் வந்தானத்தனையன்றோ, ஸரணோமதஃ - கவொ
தமிருந்த மாதத்தியிலே வேடன் யாஜ்ஜிஹ்மக வந்தானத்தனை,
“வொஹ்மஃபிரஸாக்ஷவா வாக்ஷாஹவநஸகி | ஸரணஹ்ம
தொஸுஜி லெவதாஹ்மவாவிந்” என்று வநஸ்தி லெவதை
பைக்குறித்து ஸரணஸம்ஸம் ப்ரயோமித்தா னத்தனை யொழிந்து
ஹ்மகவொதத்தைக்குறித்து ஸரணஸம்ஸத்தை ப்ரயோமித்தின.
விலீஷணன் வ-தூஜாராஹிக ளெல்லாராய்விட்டு, ராவஹ்ம
ணம்மதஃ - என்று நமக்கு கலிஹ்மண ரவ-வானவன் ராக்ஷஸஸம்
வாஜத்திலே ஸரணாமத ஸ்ரக்ஷணம் பண்ணிபடியை நினப்
பித்துக்கொண்டு நம்மை யயாக்ஷம் ஸரணாமதனான். சுஹி-
தஸ - வேடனாகையாலே வக்ஷிஜாதிக்கு ப்ரக்ஷுதஜாஸூ-
வ்மாய் வ்ஸேஷித்து தன் ஹய-பாவஹ-பாவமானவிவனை இவன்பட்டது
படுகிறனென்றிருப்பதல் ஸவஸரத்திலே ஸ்ரீய விரகுதேதிதல்செ
ய்ய ப்ராஹ்மாயிருக்க சுநீயிமையெவது வியிக்கிற ஸூ-
தியின்படி யே தேவர்களை சூராயிக்கிறதிமத்திலே சுநீயி-
வமாகவன்றோ அக் கபோதஜிஃபத்தபடி நாமும் ஸரணாமதனை,
“வஃபுதாரெஷ-கீவெ ணஜெணு நஸுவிஸெவஸஹ்” என்று சுந-
ஸம்யிவய-புதமாகவஹி- யாநின்றோம். யயா நுயா-
யஸீ தத்தாலும் சுஃபுதாலும் சூத-
னவேடனுக்கவெக்ஷிதங்களான வஃபுதா நய நா-
ஹிகளைப்பண்ணி நல்வி ருந்துவந்தாலாதரிக்கும்படி நன்றாகதப்ப்ர-
தே சுஹி-புஷாஜமாயி

[illegible]

சூமதம் - இவன் தன்னைக் கைக்கொள்ளுகைக்குச்செப்த உவாயா நுஷாநம்கபோதமிருந்தமரத்தடியிலேவந்தவனவேகிடர். அல்லது வநஸூகிஷெவதைபைக்குறித்து சராணமென்றுசொன்ன சஸமும் கபோதம்கேட்டதில்லை. கவொதஃமுன்பே கபோதமென்று சொல்லியிருக்க இருக்காலமட்டும்கபோதமென்றது-ஸிவியினுடைய சராணாமத ரக்ஷணயிக்கும் சொல்லுகிற ஸெரு நகவொத வுதூணத்தில்போலே கவொதவெஷங்கொண்டானெருஷெவனோ சிஹஷிஷியொவென்று சங்கியாமெக்காக இது வஹவக்ஷிஷிஸெஷத்தாலே மஜெஷாஷிகளைப்போலே தியுக்ஷாயிருக்கவிப்படி யிஷா நுஷா நயொமுமாய்பிறந்ததுவா நாரஸெருஷுவேதேயும்ஒருதிரிக்குஸத்ரவானவேடனை ரக்ஷித்தபடிகேளீர். வா நாரஜாதிக்கு முடிசூடின நீர் வுரவ்யவா நாரஸவாஷம்கேட்டறியீரோ. ஒருபுலிபின்துடர்ந்துதானிருந்தமரத்தடியிலே வந்தேறினவேடனை அந்தவுரவ்யம-விடச்சொல்ல விவனை சராணாமதனென்று வா நார ரக்ஷித்தது. அப்போது மரத்தடியைவிடாதே கிடக்கிறபுலி இவ்வாநரம் தூங்கினவனவிலே வேடனைப்பார்த்துஉன்னைவிடுகிறேன் வானரத்தைதள்ளவல்லையோ வென்ன வாவஸ-ஸியான வேடன் தனனைரக்ஷித்த வானரத்தைத்தள்ளினவனவிலே வானரத்தைப்பிடித்து உன்னைவிடுகிறேன் உனக்கு சுபகாரகனாயுன்னைத்தள்ளினவேடனைத்தள்ளித்தரவல்லையோ வென்று சிநுஷுஷிராவ வுஸமான புலிசொல்ல யிஷிவித்தான வா நார பூரணாத்யுபஸெஸயாகையாலே சுஹ்யபுரமாக விசைந்து புலிவிட்டவாறே மரத்திலேறி ஸத்ரவான வேடனைப் பின்பும் போக்கற்று தானிருந்த மரத்திலே யிருந்ததேயடியாக சராணாமதனென்று ரக்ஷித்தது. நீர் வானரங்களுக்கு முடிசூடியிருந்தாலும் உங்களுக்கு ஜாதியிஷிமென்று பார்த்தாகிலும் கைக்கொள்ளவேண்டாவோ. வா நாரஸெருஷு - முதலிகள் கலங்கினால் தெளிவிக்க விருக்கிற நீர் கலங்கலாமோ. வா நாரஸெருஷு - வாலிவடித்திவிருந்தவாறே உமக்கு சராணாமதவீஸெருஷித்ததோ. வா நாரஸெருஷு - வா நாரஸித்ரமல்லீரோ, சூழிதனுடைய வுத்ரமாய் யிஷியிஷிங்களை யறிந்துமிருக்கிறநீர் அல்லாத வானரங்களைப்போலே காவெயம்பண்ண பெறுவதிரோ. “கிவ-நிஷிஷியொஜநஃ” கபோதம் செய்தபடிகண்டால் நமபோலிகளுக்குகேட்கவேணுமோ

நாம்பரணாமதரக்ஷணத்துக்குக் கொடியெடுத்தரவ-வஸத்திலே
 “ஷஷிவ-ஷ-ஷஹஸுரணி லொகஸுதரவதாஹிதம் | வாண-ர
 ஸுதா தவது-ஸு மாயாயாம் ஜரித-ஸியா||” என்று அதுபதினாயி
 ரமாண்டு வெண்கொத்ததக்கொடை னிழலின்கீழாழிய வேறொரு
 நிழலிலொதுங்காதே லொகரக்ஷணாஸு-மாகபத்துத்திக்கிலும்தேர்
 நடத்தி ப்ரவலிஜனை டிஸரயஜஹாராஜனுடைய மகலர் வலிஷ
 விஸாரித்ர ஸிஷுஜ்யம் சிஹாயொமியாக ப்ரவ்ராதனை ஜநக
 சிஹாரஜாவோடே ஸஸ்யம் பண்ணின நாமும், “நாரொ
 வித்ர-ஹவாநயஜி” என்று உடம்பில் ஸிஷுதயா ப்ரவலிஜிபை
 ஏற்றிக்கொண்டு, “சிய-டாஜா நாமலொகஸு கத-டாகாரயிதா
 உஸம்” எனகிறபடியேஜுத்தீன்காலமும்-நமமுடையகைபார்த்தநாட்.
 டார ந-ஷிக்கும்படி நடந்துபோனது இன்று ஸரணாமதவாதம்
 பண்ணினால் நாடேனபடக்கடவது. “சியி” நமமுடைய ப்ரதம்
 பின்பு சொல்லக்கடவோம். “ஸாரொநொய-யஜி-ஸெது-ந-டார
 ணாம்” எனகிறபடியேநமபோலிகளெல்லார்க்குமிதுவேபொதுவாய்
 க்காணுமிருப்பது. சியி-நமபோலிகள-ஸரணாமதனை விடுவார்க-
 டோ. ஹிஸாஹி-ஸ-ஹிகளாகையாலே சுவஜிவைவயிக்கவல்ல நாவ
 ணாஹிகளுக்கன்றோ இப்படிக்கொத்த காய-ஹிகள-ஹிப்பது. ஜந
 ஸரணாமதனை வாரித்ரஜித்தவன என்னபிறப்பு பிறநதாலுக்க
 டவன, நமபோலிகளுக்குஜநப்ரயொஜந-ஸரணாமதரக்ஷணமன
 டோ. ஸிஷு ந-ஷா ந-ப்ர-ஸாணமேயாகிலும்ஒரு கெவாதசுந-ஷி
 த்ததென்றொரு ப்ர-ஸாணமுண்டோ இதுக்கு வியாயகமாயிருப்ப
 தொரு வாகு-வேண்டாவோவெனகிற ஸ-மெக்யாக கண்டிவெ
 ன்பாறொரு சிஹவி-கண்டதொரு மாலெயையைக் கேளீனொனகிறார்.
 “ஜெஷ-கணஸு-வ-தெ-ண-கண-நாவரசிஷி-ணா | ஸு-ஸா-மா
 யா-வ-ரா-மீ-தா-யஜி-ஷா-ஸ-த-வா-நா||” கண்டிவெனகிறசிஹ
 வி-யினுடைய ஜநப்ர-ஷ-ததை முற்படக்கேளீர். ஜெஷ-கண
 ஸு-வ-தெ-ண-தான தோன்னியன்றக்கே “பஸு-ஸு-ஸு-ஸு-
 த்ரி-ய-விதா” எனகிறபடியே அவனுடையவிதாவும் உத-வொடா
 ஹியியாய்க்கீ-ய-ஷ-ஷ-வாய்க்காணுமிருப்பது. ஆனல்பறப்ப
 தின் குட்டி-வழிதா-தே “கணஸு-வ-தெ-ண” சிஹாதவாவாந
 கண-ஹித சிஹவி-க்கு ஸஸ்யா-நி-ஸார-க-ஹி-ய-வனபிறக்

சிபுண்டாகவேணுமென்று வீலம்பைக் கமனன்றிக்கே யிருக்கவுமாம். விளமரீதும் பிறலாவதொரு மறுததைக் கோலியென்றேனுமாகவ விரிதலிலுமன்றோவென்று தேறியிருக்கவுமாம். இவனுக்கவிரிதத் தைப்பற்ற சுகிண்டநதையாலேசூரிபுண்டு. அங்கனன்றிககே ப்ரா ஸ்யமயாபியுக்ஷயிருக்கவுமாம் இவையின் றிக்கேயிருக்கவுமா மெ னறுசூரஜுதவலிவாமம் செரல்லுவார்கள். வரொஷாஸாரணாமதம்- இதுக்குமுன் ஸமநியாதாரிருநதவிடத்தேவரவேயமையும். சுரி- அவன்ஸூக்ஷமடியருதே உள்ளேகிடக்கச்செய்தே திசு ஹாவனே யைப்பண்ணிவந்தாலுமாம். ப்ராணாநு வரிதஜ்ஜராக்ஷிதவஜ்- சுவிருங்குளானபுராணங்களைவிட்டு விராமான ஸாரணாமதராக்ஷண யரூத்தைப்பத்தவன்றோபுராஹம். இவ்வரூத்தை “சூதபுரானெண் டிரபுராணாநொ ராநரீவரிருக்ஷி | ஸயாதிவரஜெல்லாநயலூ னாவததெவநஜ்” என்று “புரானெரவிக்ஷயாராஜநு ராக்ஷி தக்ஷுவனொஜந்” என்று ஸொநகவொதொவாவராநத்தி லே ஸிஸியைக்குறித்து ஜஜ்ஞன்சொன்னுன. கூதாத்நா - இப் படி செய்யாதபோது இவன கத்த கல்லியெல்லாம் என்செய்த தாக்ககடவது. “விஜ்-வொதி கூரெஜெண ஹமயஸம்” என்னும் படியித்தனையிறே. தன்னாராக்ஷித்த வாநரூத்தைத் தள்ளினவே டனைப்போலே ராக்ஷிதனுன ஸாரணாமதன் பின்பு கூதவனுய்ப்ரா திக்ஷுனானபோது தானவனுடைய ஸிக்ஷாடிகளில் சுயிக்ஷுதனுகில் அமமுகத்தாலே ராக்ஷிக்கவும் அவைத்தி லயிக்ஷுதனல்லாதபோது பின்பு அவன நுதவனுய் ஸாரணாமதநானுகில் கூமிக்கவும் அங்கனல்லாதபோது உவெக்ஷிக்கலான ப்ராதிக்கவூத்தையும் உவெக்ஷிக்கவும் தன்னுடைய வயாபிவயபஜ்ஜமாக ப்ரவூத்திக்கு மாகில் ஸாஸ விரொயமில்லாத சியொரெடியாலே யயாஸகிவிவக் கிக்கொள்ளவும்புராஹம். மேலிரண்டு ஸொகத்தாலே ஸாரணாமத வரிதஜ்ஜராமத்தல்வரும் ஜ்ஜுஷாஜ்ஜுஷுபுதஜ்வாயங்களை யருளிச் செய்கிறார். “ஸவெஜ்யா ஹாரொஹாஹா காரொஹாவி நராக்ஷிதஜ் | ஸயாஸகூராயயாஸகூரூதூவாநொகமஹி-தஜ்” ஹயாஹா-ஸா ரணாமதனைக்கைக்கொண்டால் ப்ரவூதமானவிரொயிகளும்மையும் நவியச்செய்வ தென்னென்னும் அச்சத்தாலென்றபடி. ஸெஜ்-த

சுந்தரபிரயமிங்கே கண்டுகொள்ளுவது. மொஹாபா “ ஸாந்திரம்
வ்யஸ நவ்யாபவ்யா தாராய்வரிதஜெஹ” என்றும்போலேசில
யுத்தொஹாலகலாலேவந்த கலக்கததாலேயாதலென் தபடி. கூரோ
பா - ஸாஸா ரதிவ்ய நஹைதுவான ஸவாஹஸ ஹாவத்தாலென்ற
படி. அங்கனன் தக்கே ஹிஸாரா-விகளானராக்ஷஸர்களைப்போலே
இவன்படுவதுகண்டாலாகாதோவென்கிற விவரீ தா-வியாலேயா
தல் என்றமாம். அப்படியேஸாரணாமதனுடைய ஸத்ரு-விற்பக்க
லேலே கைக்கலையையாசைப் பட்டென்னவுமாம். சுவிடவதவ்யாவ
காரங்களை நினைத்துவரும் ஒளடாவியிந்ம் முகலான வேறு மே
தேனுமொரு ஹைதுவா லேயாகவுமாம். நராக்ஷிதம் - கிணத்தின்
கரையிலே பின்னையை வாங்காதாப்போலே ரக்ஷிபாதமட்டும்கிடர்.
நாம்சொல்லப்படுகிறபாவம் இப்படியானுல்தன்னைநீயுமளவிலெ
ன்னவியக்கடவது. ஸயாஸக்தி - தனசக்தி வம்வனைபண்ணுதே
ரக்ஷிக்கவேணும். அங்கனன் தக்கே கைக்கொள்ளவுமாம். கைவிடவு
மாம். தான வல்லதொருவிரகாலென்று தாதுபடி. ரவ்ய-வ்யா
திகள் வ்யாஹணாடிகளைதாங்கள்கைக்கொண்பரக்ஷித்தார்கள். டெ
வர்களும் ஜிவிகைகளும் காகத்தைப் போக்கத்தென்று பெருமாள்
கைக்கொள்ளுகைக்காகத் தாங்கள்கைவிட்டுரக்ஷித்தார்கள். “யயா
ஸதம் - ஹைகத்துக்குகணக்காளிகளாகப்படைத்தருவிதஜிபதி
நாலுஸாக்ஷிகளும் இவர்களுக்குமேல் கண்காணியாய் ஸவ்யஸாக்ஷி
யான ஸவெ-வ்யாஹும் கண்டுகொண்டிருக்க தான் ஸக்தி-ருக்கச்
செய்தேசிலமலங்காலேதனக்குஸக்தியில்லாமையெக்காட்டி “ஸொ
வநிவரா-திவ” என்கிறகணக்கிலே கண்ணழிக்கப் பெருன்.
ததாவம் - அந்தவாவத்தின் கொடுமையைக்கேளீர். இது நடைந
ஹை-வ்யாஹஸ்தி ஸவ்யாடாடிகளிலே சுதி-வ்யாஹி-காமக்காணுமி
ருப்பது. இதின் கொடுமையை “ஸாரணாமதாஹதஜெயம்ஹை-
ணீ-வ்யாஸவியி-நீ-யடி-ஜா-யடி-ஸீ-வா-வநதஜெயமி-நி-தி-தா-|| நா
காய-புக-த-பி-வா-பி-வ்யா-ஹணஸ-வி-ஸெஷ-தம் | ஸ-ய-த-பி-ஸ-
த-ஸீ-வொ-ஜா-ந-ப-ய-ரா-ந-ப-ரா-ந-|| நா-ஹ-நி-த-சு-க-ரி-ஷ-ப-தி-ம-
ஹ-வெ-ஸ-வெ-ரா-த-ஜி-|| ஸ-வ-ய-வ-ர-வ-ரா-மீ-த-வ்ய-ஹ-ண-ஸ-
ய-த-பி-ப-|| ந-ப-ஸ-ப-வீ-ஜ-வெ-ரா-ஹ-தி-வெ-ரா-ஹ-க-வெ-ந-ப-ஸ-ப-வ-
ப-வ-
ரு

[illegible]

முன யி-ஓ. இதற்கு காரணிகரமாய் ரக்ஷணலயே-தராமாயிரு
க்குமவர்கல் பக்கல் ஸரணாதிகரு மெவையியில் ஸம்ஸயம்ல்ல
யென்று திருவுளம். நீநொடிபுதுவா வராஜபுதுவராவரா
வதத்தாவாதத வா தவஸுரணாத சுருகூடத் திவ்யசுர
வடுதெ | விவாதிசுகுவோ தவா நாரவ்வெராஜபுதுவெய்யவீ
நாஜீஜவெய்ய வஸ்திவ ஹதினி நட்டெழவணாவயர்

ஐதி கவிதா கிடுகலி஁ஹஸி வவ஁தநு வதநுஸி

ஸ்ரீமென்கு நாமஸ் வெஜானா மாயஸ் கு திஷ-

சுலபபுரா நவாரெ

பொதுமக்கள் அனைவரும் அறிந்தபடியே, இவ்வாறு

ஸ்ரீரெதநிமகோனாஹாமாநாவெநமஃ.

[illegible]

நம்மோடேசேர்த்து நமக்கு வ-ர-ஷாப-த்தைத் தாரீரென்று
 வ-ஹு-தாரதனூ ஸ்தோத்த வருள்ச்செய்கிறார். “விவீஷணொ
 வாஸு-தீ-வயபிவாராவணஸ்யம் | சூநயெந-ஹரிஸ்ய ஷ-த
 லெ-பா-மய-பியா” நீங்கள் சொல்லுகிறப்போலே விவீஷண லுகவு
 மாம. கூவொதத்தின்பேறு நாமும் பெறவேணுமென்றிருக்கிற
 நம்முடைய லெநாரயத்தின்படியே லாக்ஷா-தீ-வணனாகவுமாம்.
 சுஸு- “ராவவ-ஸாரண-மதஃ” என்கிறவர-ஹ-ஷா-கூ-ய-நேந்த
 விவனுக் கென்றபடி. சுஸு-வென்கிறவந்திலே இவனுடையவநு-
 வ-யிகளும் சுந-வ-லிஷ்டர் - சுந-வ-யிகளுடைய ஹமும் ஸி-
 த-காலாய்த்து. இவனுக்கு சுஹயபுஷா ந- பண்ணித்தாவது விவீ
 ஷணா-யீகாரத்தையிசைந்துமுதல்களபக்கல ஷாக்ஷிண-ஸ்து-லேயா
 மைக்காக இவனைச் சிந்து வரீ-கித்ததாகப்பண்ணி கைக்கொண்
 டாலேவென்று லெஹாராஜருக்குக் கருத்தாகத் திருவுள்ளம்பற்றி
 உ-தீ-ர-ம-ருள்ச்செய்கிறார். ஷ-த-லெ-பா-மய-பியா-வ-த-ஸ-கூ-ர-
 னாம் பண்டே ஸாரணா மதவரி-தூ-ணத்தை நமக்குவ-த-மா-க-ஸு-
 கூ-லி-த்துவைத்தோம்விவீஷணனும்உவாய-பி-ந-ஷித்தான். ஆனபின்
 புநாமிவனுக்குசுஹயபுஷா ந-பண்ணினோமாய்த்து. இனியிவனுக்கு
 நம்மைப்பத்த வரீ-ஷெ-யென்று ஒரு ஹயஸூ-ணத்தை உண்டா
 க்கிடமக்கு வ-த-ஹ-ம-பி-ற-க்க-வ-ழ-கி-தோ தாங்களேதெளியப்புகுகிற
 முதல்களபக்கல் ஷாக்ஷிண-ஸ்த-ம-ம-ழ-கி-தோவென்று ஹரிஸ்ய-ஷ-
 ராய் வாநாராஜஸ்துக்கு மூடிகுடின லெஹாமனக்களா-பி-ருக்கிற
 நீரித்தை நெஞ்சிலேயுரைத்துப்பாரீர். சூநயெநமென்கிறது கூ
 ய-த-தில் தீர்விருந்தபடி.

ஊதி கூலிதா-கி-க-லி-ஹ-ஸு- ல-வ-த-னூ- ல-த-னூ-ஸு-

ஸ்ரீ-தெ-ஷு-நா-ய-ஸு-வெ-ஷா-னா-வ-ய-ஸு-கூ-தி-ஷு-

சுஹயபுஷா நவாரொ-ஸாரண-ஸு-வ-கா-ஸஃ

சுஷுரோயிகாரஃ.

ஸ்ரீ-தெ-நி-ம-கி-ஹ-ஹ-ம-வெ-நஃ.

இப்படி யருளிச்செய்தவாறே முன்பு, கூழான்பட்டுநின் தீர்க்களை எங்கள் குழுவினில் புகுதலொட்டோமென்று நின்றமஹாராஜர்தொ ளிந்து தாம்பண்ணின் வபராயத்துக்கு பெருமானே கூதமைகொ ண்டு தாமே வாரூஷகார மாய்வந்துமண்ணும்மண முங்கொண் மின் எமதிடம் புகுதுமின் உதரூதிகள் பூகியையாலே நாங்க ளும் ஸ்ரீவீஷ்ணும்வானும் ஒருவாசியற வடிமைசெய்யப் பெற வேணும். நாங்களும்இவனுக்கு வாவாடிவொலி யென்னுமபடி யடியோமாகவேணுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, இப்படி பூகி வையங்கழிந்தால் சுநனாரும் பெருமானுக்கு ஸாரணாமத லூஹமா கிற வாரூஷாரும் பிறந்தபடியையும் “உத்திவஸூஹயோ” என் கையாலே சுலபம்பெற்ற ஸாரணாமதனுக்கும் இப்படி விஸெஷி த்துப் பெருமான் பாசரமன்றிக்கே தங்களுக்கு வேறொரு வுபாயமி ன்றிக்கே ஸாரணாமதனுடைய வலிநானத்திலேயடங்கிக் கூடவந்த நாலுராசுலவர்களுக்கும் பெருமான் திருவடிகளைப் பெறுகையாகிற வாரூஷாரும் பிறந்தபடியையும்வயங்குவிஷ்ணுதிகளில்படியே வரவாரஸம்ஸேஷத்தாலே பிறந்த வீதிவரீவாஹமானஸ்வாடி விஸெஷங்கனையும் எல்லாமிந்த வமத்தின ஸெஷத்தாலும்மேவில் வமத்தில் முகப்பாலுமாகச்சொல்லி ஸாரணாமதிவெடிமான பூ வையத்திலே உவநிஷ்டாமான சுலபபுரா நபூகாரணத்தைத் தலைக்கட்டுகிறான் ஸ்ரீவாழ்க்கிஹவாநு. அவ்விடத்தில் தாம் முற் பட நினைத்ததொன்றை விலக்கவல்லாரில்லாதபடியான நிரங்குஸ லாதனூதத்தையுடைய பெருமானாஸ்தி தவராதனூராய் கிஹாரா ஜனாயும் முதலிகளாயுந் தெளிவித்து சுநமெய்நம் ஹரிஸேஷ னன்றருளிச்செய்த வறவுடமையிலும் நீர்மையிலும் மீடுபட்ட மஹா ராஜர் விண்ணப்பஞ்செய்தபடிசொல்லுகிறான். “ரூஷிதாவஹம் ஸூகூஸாய் வீஷ்ணுவெமஸாரம் | பூதூஹாஷதகாஹஸ்யஸெவ ஹாபெடிநாஹிவொதிதம்” ஸாரணாமதனூதவர்கை விடில்எங்கனும் புகுரிலும் அழியும்படிநிற்கிறவீஷ்ணும்வானையும் இவனையழிக்கநி னைத்த பரிவரையும் ரூபிப்பித்தபடியைப்பத்தவிங்கு ரூஷிதாவென் கிறது. சு-என்கிறவித்தாலே மஹாராஜருக்குக் கலக்கமுஞ்சீததமு மான முன்னிலவஸூயைக்காட்டில்தெளிவும் வீதிமுமானவிதொரு வவஸூவெடி மிருதபடியைச் சொல்லுகிறது. “ஸாய் வீஷ்ணுவ

சையாதபடி வரம்வேண்டிக்கொண்டதெளிவுடையவன். “வீதாஃ
 உராராயநிவெடிபெவீஃ வலெராராஜநிஹவீதஸாகாஃ” என்று
 ராவணனுக்குங்கூட வாரிவிதம் சொல்லும்படிக்கிடான புகு
 ஷ்டிஜானமுடையவன். கெக்கயபுமாதிரி வாரிவாராஷ்டாபுஃ பெ
 றுகைக்கு ஸக்யததபுமான ஸாபெராவாயத்தாலே வரீக்யுத
 ராய் “ராரொவிதஹவாநயுரீ” என்னும்படியிருக்கும் பெருமான்
 தாமே வரிஜாவாயமென்று மிவந்தாமே விலக்குவாராத் தெளிவி
 த்தேகரவராக்கி இருவகைப்படாதபடி பொருந்த விடுவாரென்று
 துணியவல்ல சிஹாவிபூலாராபமான ஜானத்தையுடையவன்.
 “ஸுபூவஸூகித ஸாலீநிதஃ வ்யெபுண ராவவெ” என்று
 எனக்குப்பிறந்த பழியில்லாதவன். இன்னம் கலங்குகிற வெங்க
 ளைப்போலே யாயதி ஸங்கெ பண்ணினானகிஸ் ராவணனெ
 மித்த கைலாஸத்தையும் வாஸியெறிந்த ஷுஷுபிகுஃகாஃகாஃ
 பட்டதுபடித்திக்காட்டவேணுமிதே ஷெவரீருக்கு. ஸவீகூவாஹு
 மெவதஃநீ - காரிராராஜாமுதலான தாமுடைய ராஜகூராரர்கள்
 பெறககடவப்பேத்தைகாட்டிக்கெழுந்தருள்பண்ணின வாரிகாரா
 ணிகருடையபூலாபத்தாலே பூமஹப்பெருமாளும் நாமும்பெற்
 ருத்தோலே இவனும் ஷெவரீருக்கு தோழனென்கிறத் தாம்பெற்று
 ராக்ஷஸஜா திகுடல்தவக்காலுள்ள வழக்கறும்படிபண்ணியருளவே
 ணும். நாங்கள் அடியோமென்றாலுண்மையாகிலும் தன்னீர்மையா
 லே இவனிசையான். எங்களுக்கு தோழனென்றாகிலும் ஷெவரீரைப்
 போலே இவனுமிசையும்படிபண்ணியருளவேணுமென்றகவுமாம்.
 “ஸவாஜாவெஸாஸி” என்னுமவராகையாலேநாங்களடியோமாகவே
 ணுமென்றிவருக்கு தாதுபுஃ. சுஹுமெவதஃ. மெவஸு வணன்
 தம்பியான மேன்மையையிட்டு சுநாடிரியாதெ வாநரங்களை யடி
 மைகொள்ள விவரை நினைப்பிடும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று
 கருத்து. இத்தால் ஷெஹாஹுபீமுதலான அல்வழக்குகளெல்
 லாம்கழித்து ஹாமவதஸெஷகூபயபுணமான ஹவவெஹுஷகூத்தி
 லே நிலைநின்றவராகையாலே சிஹாராஜர் பெருமாள் திருவடிகளிலே
 விஜீஷணும்வானைச்சேர்த்து தாமவனுக்கடிமைசெய்ய சிநோநயி
 க்கிறார். இப்படி ஸாஸனாமதனை விஜீஷணும்வானுக்கு சுபெ
 க்ஷிதத்தையும் “நிஷெடியதரீகூபி” என்றவ்னிரந்தபடியே

இதிக் கவிதாக்கிடுகலிஹலு வலக்தனூ வுதனூலு
 ஸ்ரீஜெதுகட நாயலுவெலாநாபாயலுக்ருகிஷு-
 கலயபுடா நலாரெ - ஸரணுஸரணா மதலம் மதிநாஹு
 நலரெயிகாரு:

ஸ்ரீரெதநி மஹாநாமாவெ நமஃ.

இப்படி வொன்றாலும் புத்தியைக்கொண்ணாத வொரு உகத்தி விசேஷத்தாலே யடாபுரோணம் ஸாரணாமதன் கோ ஷினமலுமலிபித்தபடிபை பொதுவிலேசொல்லிமேல் பூராவியு காரத்தை விவரிக்கிறான். “ராவவெணாவயெடிதெவனதொரா வணாநுஜம் | விவீஷணாவொபூரஜம் ஹிபிவெவொகயசு” ராவவெண-மேன்மைகொண்ட ஹயபுடாநம் பண்ணவேண்டியிருக்க அஹகவொண்ணதென்கிற ஹயம்தீருமபடி வாரிபு-ஹித்த ஸவதாரடிமெயில் நீர்மைவிஞ்சியிருந்தது. டுதுலிபுஹயபியா- என்று தாமருளிச்செய்ததுபோராமே, குருமெயநஹரிமெயுடி- என்று ஷொராஜரையும் முன்னிலையாக்க அவரும், ஸலாஹிஸ- மெயுஹவது - என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய இப்படி முதலிகளுமிசைய பெரிய திருவோலக்கத்திலே எழுந்திருந்து ஸீ-விவீஷணம் வானுக்கருள்ப்பாடென்ற பின்பு பெருமாள்பண்ணின சுஹயபுடாநம் நிலைநின்றதாய்த்தென்று தோத்துகைக்காக விங்கே ஸுஹயபுட- தெ - என்றனுவதிக்கிறது, ஸுஹயபுடநதம் - ஸாரணனுடைய நிலையுடைமையிலும் நீர்மையிலும்மிகவுட்பிபட்டுதாழ்ச்சி மழ்நெங்கு ந்தவீரந்து நின்றாணிணக்கிழ்வாழ்ச்சிபெத்தான. அருள்பாடுக்குர் தூரத்திலே உவிதொவவாரம்பண்ணினாகவுமாம். ராவணாநுஜம்-ந நமெய மென்றிருக்கக்கடவ வணங்கலிலரக்கன் கிடந்தவயித் தில கிடந்தவனுக்கு வரபு ஹாவத்தாலேவந்த வகுத்தவிஷயத்தில் வணக்கமிது. விவீஷணம் - ஒருவயத்திலே கிடக்கச்செய்தே, விவீஷணவது யுடா-தூநது-ராஹவெவொதிதம் - என்று ஸஹகண-பு டிகளில்காட்டில் வேறொருஜாதியாக பேர்பெத்தவன், ஷொபூரஜம்-தான்கூணம்விளம்பிக்கில் பெருமாள் தரிக்கமாட்டாரென்றுதூரத்திலேயிங்கிதங்கொண்டு அறியவல்லபெரியவறிவாளன். ஹிபிவெவொகயசு - பெருமானுடைய ஸாரணாமத வாஹுஞ்சுத்தையும் முற்பட்ட வாநுமுதலிகள்பெத்த பேற்றையுங்கண்டுதான் டுஹு-கூகிகளான ராவணாடிகளைத் திருத்தலாமோவென்று ஹிதொவ டெஸாடி-பூ நுஸஹுத்தாலேயும் வாஹுஞ்சுத்தாலேயுமித்தனைகா லங்கால்தாழ்ந்ததுக்குலஜித்து கவிழ்தலைவிட்டான். முன்பு கல் லுந்தடியுமாய்நின்ற வொலக்கத்தையும் பார்க்க வஞ்சிநின்றான்.

[illegible]

பொருவன் ஸாணாமதனய்திருவடிகளைப்பெறும்போது அவனை
 ப்பத்தினார்க்கும் அவனுடையவா^{கூ}த^{கூ}ய^{கூ}ஹஸிவ^{கூ}ப^{கூ}ணத்திலே து
 வக்குண்டானபடியாலே தனித்து^{பா}ரணாமதிபண்ணவேண்டாதே
 தனித்து வரீ^{கூ}திப்பா^{கூ}நயின்றிக்கே ராஜவெவகருடைய ஸுநயய
 ருக்குப்போலே வா^{கூ}ர^{கூ}ஷா^{கூ}ய^{கூ}த^{கூ}ர^{கூ}ஹம் த^{கூ}ம^{கூ}மா^{கூ}மென்று “வா^{கூ}க^{கூ}
 ந^{கூ}ஷ^{கூ}ப^{கூ}வ^{கூ}க^{கூ}வா யெவ^{கூ}வெ^{கூ}ஷ^{கூ}வ^{கூ}ஸ^{கூ}ய^{கூ}ய^{கூ} | தெ^{கூ}மெ^{கூ}ந^{கூ}வ^{கூ}த^{கூ}ப^{கூ}
 யா^{கூ}ஸ^{கூ}ய^{கூ}தி த^{கூ}வி^{கூ}ஷ^{கூ}வ^{கூ}ர^{கூ}ப^{கூ}ஷ^{கூ} ||” ஐ^{கூ}த^{கூ}ய^{கூ}த^{கூ}களில் சொல்லுகிற
 ஸாஸ^{கூ}ய^{கூ}ப^{கூ}ததை வெளியிடுகிறான். உ^{கூ}த^{கூ}வி^{கூ}ஷ^{கூ}ஹ^{கூ}ரா^{கூ}க^{கூ}டு^{கூ}வெ^{கூ}ப^{கூ}
 இப்படி ஸவாரிகாரண விவீ^{கூ}ஷ^{கூ}ண^{கூ}ழ்வான் பெருமாள் திருவடிகளை
 ப்பெத்தபடி சொல்லி^{கூ}க^{கூ}ண^{கூ}க்கும்^{கூ}ஸ்ரீ^{கூ}வெ^{கூ}க^{கூ}ண^{கூ}நா^{கூ}ய^{கூ}ருக்கும்போ
 லே ஸ்ரீவிவீ^{கூ}ஷ^{கூ}ண^{கூ}ழ்வானுக்கும் பெருமானுக்கும்^{கூ}பி^{கூ}ந்த^{கூ}வ^{கூ}ஸ^{கூ}வா^{கூ}க^{கூ}ஷ^{கூ}
 த்தாலே ப்ரா^{கூ}க^{கூ}ர^{கூ}ஸ^{கூ}வரீ^{கூ}வா^{கூ}ஹ^{கூ}த்தைய^{கூ}ஷா^{கூ}ஹ^{கூ}ரிக்கிறான். “க^{கூ}வ^{கூ}
 வீ^{கூ}த^{கூ}த^{கூ}வா^{கூ}க^{கூ}ர^{கூ}ப^{கூ}தி^{கூ}த^{கூ}வி^{கூ}ஷ^{கூ}ண^{கூ} | ய^{கூ}தி^{கூ}ய^{கூ}க^{கூ}ண^{கூ}ய^{கூ}க^{கூ}ண^{கூ}ய^{கூ}வா^{கூ}
 ப்ர^{கூ}த^{கூ}வ^{கூ}ஷ^{கூ}ண^{கூ} || க^{கூ}ந^{கூ}ஜ^{கூ}ரா^{கூ}வ^{கூ}ண^{கூ}ஸ^{கூ}ர^{கூ}ஹம் தெ^{கூ}ந^{கூ}வா^{கூ}
 ஸ^{கூ}ய^{கூ}விர^{கூ}தி^{கூ} | உ^{கூ}வ^{கூ}ண^{கூ}ஸ^{கூ}வ^{கூ}ஷ^{கூ}த^{கூ}நா^{கூ}ஸ^{கூ}ர^{கூ}ண^{கூ}ஸ^{கூ}ர^{கூ}ண^{கூ}ம^{கூ}த^{கூ} || ப^{கூ}
 ரி^{கூ}த^{கூ}க^{கூ}ர^{கூ}ப^{கூ}ய^{கூ}க^{கூ}ர^{கூ}ப^{கூ}ய^{கூ}நா^{கூ}நி^{கூ}வ | உ^{கூ}வ^{கூ}த^{கூ}த^{கூ}ர^{கூ}ஜ^{கூ}ய^{கூ}வ^{கூ}
 ஜீ^{கூ}வி^{கூ}த^{கூ}வ^{கூ}ஸ^{கூ}வா^{கூ}நி^{கூ}வ || த^{கூ}வ^{கூ}த^{கூ}ய^{கூ}ந^{கூ}ஸ^{கூ}க^{கூ}வா^{கூ} ரா^{கூ}ர^{கூ}வ^{கூ}ந^{கூ}ப^{கூ}
 ப்ர^{கூ}வீ^{கூ} | வ^{கூ}வ^{கூ}ஸா^{கூ}ஸா^{கூ}ய^{கூ}க^{கூ}ண^{கூ}ந^{கூ} மொ^{கூ}வ^{கூ}நா^{கூ}ய^{கூ}வ^{கூ} வி^{கூ}வ^{கூ}நி^{கூ}வ^{கூ}
 ஸ^{கூ}வ^{கூ}ர^{கூ}ப^{கூ}தி^{கூ}த^{கூ}க^{கூ}ண^{கூ}ந^{கூ} ரா^{கூ}க^{கூ}வா^{கூ}நா^{கூ}வ^{கூ}வா^{கூ}வ^{கூ} ||” க^{கூ}வ^{கூ}வீ^{கூ}த^{கூ}
 திருவடிகளிலே ஸ^{கூ}த^{கூ}ய^{கூ}ஹ^{கூ}ஸ^{கூ}ப^{கூ}ண^{கூ}ம் பண்ணுகையாலே
 “த^{கூ}வி^{கூ}த^{கூ}ய^{கூ}த^{கூ}வ^{கூ}ண^{கூ}” என்கிறபடியே^{கூ}ந^{கூ}ஸ^{கூ}ப^{கூ}படைத்த^{கூ}ப்ர^{கூ}யொ
 ஜ^{கூ}ந^{கூ}ம்பெத்தான். திருவடிகளிலே வி^{கூ}முகையாலே ஸ^{கூ}ரீ^{கூ}ர^{கூ}ம்படைத்த^{கூ}
 ம^{கூ}பெத்தான். இப்போது வாயி^{கூ}ய^{கூ}மும் க^{கூ}த^{கூ}ய^{கூ}மா^{கூ}ம்ப^{கூ}
 பெருமானுக் கொருவார்த்தை விண்ணப்பஞ்செய்யப் பெத்தான்.
 த^{கூ}ய^{கூ}வ^{கூ}ண^{கூ}ஷ^{கூ}ண^{கூ}ஸா^{கூ}திக்கடையாளமாக^{கூ}பி^{கூ}த^{கூ}வ^{கூ}ந^{கூ}ப^{கூ}ர^{கூ}ஸொ
 என்று^{கூ}நீ^{கூ}தி^{கூ}ஸா^{கூ}த^{கூ}த்தில் சொல்லுகிறபடியே பெருமாள்^{கூ}கா^{கூ}ட்ட
 இ^{கூ}ளைய^{கூ}பெருமா^{கூ}ளுக்கும்^{கூ}வி^{கூ}ஹா^{கூ}ரா^{கூ}ஜ^{கூ}ருக்கும்^{கூ}ண^{கூ}க^{கூ}த்து^{கூ}ண^{கூ}க்கி^{கூ}ம^{கூ}ப^{கூ}யா
 ன திருவடிபக்கத்திலே. த^{கூ}ய^{கூ}பெருமா^{கூ}ளுக்கு^{கூ}ஸ^{கூ}ய^{கூ}ப^{கூ}ண^{கூ}
 வி^{கூ}ட^{கூ}ங்கொ^{கூ}டுத்திலன், ரா^{கூ}பி - மு^{கூ}ன்பே^{கூ}வி^{கூ}வ^{கூ}ய^{கூ}த என்று முதலி
 களை மு^{கூ}ன்னிலையா^{கூ}க்கி^{கூ}வி^{கூ}ண்ண^{கூ}ப்ப^{கூ}ம்^{கூ}செய்தான். இப்போது க^{கூ}லா
 வி^{கூ}ஸ^{கூ}ய^{கூ}வ^{கூ}த^{கூ} - யென்று^{கூ}வி^{கூ}ஹா^{கூ}ரா^{கூ}ஜ^{கூ}ர்கொ^{கூ}டுத்த த^{கூ}ம்^{கூ}பெ^{கூ}த்த

வராகையாலே பெருமான் தன்னுடனே வார்த்தைசொல்லப்பெத்
தான். விஜயணம் - பெருமானுடனே இவன் யேகாஹத்திலேவா
த்தைசொல்லுகிறபோது ராவணன் வழியிலொழிகின ராகுலு
கெல்லாம் குடல்க்கரிக்கும்படியாய்த்து. பெருமானிவனுக்கையொ
டாநம் பண்ணினபின்பு இவன் ஹமெல்லாம் இவன்விரோபிகள்
நெஞ்சிலே குடிபுக்கது. யஜுய-கூண்ட- இவனுடைய யஜு-விஸே
ஷம் இருந்தபடி மஹத்தைக்கொடுத்து நஸியாதே இவர்பேர்சொ
ன்னுளையெல்லாம் ராகுதிக்கும்படி நஜாத-ஹியுதே - என்கிற
நிலையிலேநின்றது. க்ருதஜிதையாகிற நிலைநின்ற யஜு-ததோடே
கூடியிருந்ததென்னவுமாம். ய-கூண்ட - தன்க்ருதஜிதைக்கும் வரி
ஷத்தினுடைய மதிப்புக்குமீடாக பெருமான்திருமுன்பேவிண்ணப்ப
ஞ்செய்தால் கேட்டாராதபடி செவிக்கினிய செஞ்சொல்லானவார்
த்தையை, ஸாம்பு-தாண்ட-ஹம-இதுக்குமேலொருமஹம்
ணிசிக்கவேண்டாதே, திந்-திர நாயாவா-என்கிறபடியேஇப்
போதையந-ஹவலாரஸுமே யதிவேமாயிருக்கை. மேவிரண்டு
மோகன்களும்யியத்தில்தவ்வெடாததரவணங்களை விவரிக்கின்றன.
சுந-ஜாராவணஸு-ஹம். நெது-மொகூமும்கூடக்கேழ்க்கவொ
ண்ணாதபடி சுந்யாகாரியாய்க்கதறிவித்தராவணனுக்குப்பின்பிறந்
தவனாகையாலே அவன்வாஸத்தாலே டிவிதமான குடலிலேபிறந்
தேன். தெநயாஸு-வரிநித-என்று கொடிங்களைநேராகக்கண்டு
லாடிகரவரிநம் பண்ணப்பெத்தேனில் அதுவுமொரு தரமாகி
லாய்த்து அங்கனன்றிக்கேநான்வா-தூவா-தூவிவெகம்பண்ணாதே
ஹிதஞ்சொல்லப்போனதுக்கு வாவகஜி-தாக்களுக்குமுடிசுடனராவ
ணன் ஆளிட்டி வரிவலிக்க அவன்மொடிக்குமாகாதேபோந்தேன்.
“ஹவணஸு-ஹதா நாயாரண-ஸாரண-மத-”கெவரி-சுநாமொ
விதவிசெஷா-செஷ-மொகாரண-ரானபடியாலே ராவணனிலும்
தண்ணியனான வெனக்கும் புகவிடமாவீனென்று விதா-ஹவரபு
லாடித்தினலே ஒருவெளிச்சிறப்பு முன்காட்ட ராரண-ம-ஹவ
ஸியுடைய கெவரி-ஸாரணமாகவடைந்தேன், ஸகூ-கெவரபு-வனா
ய உதா-டிகளில்படியே முன்பே ராரண-மதிபண்ணி டி-த
ஸு-ஹய-ஸி-என்கிறபடியே மஹமும்பெற்றவன் இப்போதுதிரி

மியும் புவத்திபண்ணுகிறுனல்லன். இது தன்னிஷயை யநுஸம்
யித்து தனக்குங்ஈடப்பெருமாள் புகலிடமானபடிக்கு கூதஜினாய்
கொண்டாடினபடி. முன்பே ராஜுகாங்குதராகுஷம் - என்றுதன
க்குப்பிறந்த பழிதீரும்படி உதரவணத்திலப்படியே தன்னுடைய
வநநுபுயொஜநகூத்தைவெளியிடுகிறான். வரிதூதராயாகா-
எங்களுக்கு கூலகூராமதமான படைவீடாயிருக்க இத்தை ஹரி
வாஹுராபிருக்கும்வாஹிகாழிகளுடையபெசுங்களைவகலுரான
வர்கள்விமொப்போலே வவாஸனமாகவிட்டேன். வரிதூதராவ
ரிதலூதூ - அவ்லூரில் துவக்குடையவையெல்லாவற்றையும் அரு
வருத்தேன். உயாவரிதூதூ-நான் துவக்கறவிட்டேன். டெவரீர் மூ
கெயென்றுபேரிட்டு ஒருவிலங்கை பூட்டுகிறோவென்று நடுங்கா
னின்றேன். தீதூணிவ-தீதூ டெய்ரொஹவவாதகம் என்றும்படி
யிருக்கச்செய்தே டெவரீரோடே விரொயிதூ தீதூர்களை மூதூக்க
ளென்றுகைவிட்டேன். யநாநிவ-சூவடிபூயநாநெக்சுஎன்றும்படி
யிருக்கியநங்கையும் அவைத்தோட்டைத்துவக்குத்தானே சூவத்
துக்களுக்குக்காரணமாகக்கண்டபடியினாலேவிட்டேன். உகாரத்தா
லே விதூரூதூரூ உதூரூகிளிற்படியே தேவரீர் திருவடிகளிலே
வேவைக்கு விருங்குகொல்லாத்தையும் விட்டேனென்கிறான். நாட்
டார் வ-ருஷாப-மென்றிருக்கு மவைத்தையெல்லாம் விட்டாராகி
லும் அவத்தினுடையவிழவு நெஞ்சிலேகிடவாதோவென்றில் திருப
பாற்கடலிலே வாய்வைத்தவனுக்கு நாய்ப்பாஸ்குடியாத விழவுண்
டோவென்கிறான். ஹவூதூரோஜூவஜீவிதூவஸுவாநிவ-ஹொ
மொவகரணங்களும்கூதூவானவென்னுடையஸத்தையும்ஹொ
மங்களுமெல்லாமடெவரீரையனுஹிக்கையாகிறேஹொஸூ-தூத்தில்
நிவலைகளிலேயொதுங்கிக்கிடக்கும். இதுஸூ-தூத்திலேகுளப்படி
யுமுண்டென்னுமாப்போலேயிருப்பதொருபாசரம். இப்படி சுநநு
புயொஜநான விவீஷணழ்வானுக்குமேல் மூகாராஜும்வந்தபடி
யென்னென்னில் அது ராஜிநிபொ.மாநு-வாநு ந ராவிகுன வவ
னுக்கு “நின்னையேதான்வேண்டி நீன்செல்வம்வேண்டாதார் தன்
னையேதான்வேண்டும் செல்வம்” என்கிறபடியே வந்ததத்தனை.
இப்படி மூரணாமதன்பாசரத்திலே ஈடுபட்ட பெருமானுக்குப்பிற
ந்த இரக்கத்தையும் அதடியாகவருளிச்செய்த பூகாரத்தையுந்

பொன்னையிகழ்ந்து மிருகங்கள்புல்லிய புல்லுகந்தால்
மன்னொடுப்பதப் பொன்னலதேமன் னுலகனைத்தும்
தன்னையடைந்திடத் தானருள்செய்யுந் தனிச்சிலையோன்
பொன்னடிநாமடைந்தோம் புறமொன்கொல் செய்திடினே.

வேதத்திரளில் விதியுணர்ந்தோர்கள் விரித்துரைத்த
காதற்கதியையும் ஞானத்தைப் ப் கருமங்களையும்
சாதிக்கவல்ல சாணாகதிதனி நின்றநிலை
ஓதத்துடங்கு மெழுத்தின்றிறத்தி லுணர்மின்களே.

மூவுலகுந்தன்பிழையைத் தானேசாற்ற
முனிவர்களுந்தேவர்களு முனிந்தவந்நாள்
தாவரிதாயெங்கும்போய்த் தளர்ந்துவீழ்ந்த
தனிக்காகந்தானிரந்த வுயிர்வழங்கிக்
காவலினியெமக்கெங்குங் கடனென்றெண்ணிக்
காணநிலை மிலச்சினை யன்றிட்டவள்ளல்
ஏவல்பயனிரக்கமிதுக் காமென்றேறுது
மெழிலுடையாரிணையடிக்கி முருப்போநாமே.

ஊதி கவிதாசி-க வலிஹவ) ஸவ-தஞ் ஸுதஞ் ஸு
ஸ்ரீதெ-கட நாயஸு)வெடினா-வாய-ஸு)கூதிஷ-

சுஹயபுரா நவாரொ

பு ர வி ப்ரா ரா ப்ர வ ஂ வ ஃ
ஷுரோயிகாரஃ.

கவிதாசி-கவலிஹாய கருணா-ம-ணயாமிந
ஸ்ரீதெவெடி-கட-நாய வெடினா-ம-ரவெநஃ||

சுஹயபுரா நவாரொ

ஸம்வருண-ஃ.

ஸ்ரீதெ-நி-ம-ர-வெநஃ.

ஸ்ரீ ர வு.
சு ஹ ய வு டி ன வ ா ரெ
ஸ்ரீ ர வு டி ன வ ா ரெ
ஸ்ரீ ர வு டி ன வ ா ரெ

வா.ஸ்ரீ.டி., வஹி.டி. சுஸ்ரீ.டி.	ஸ்ரீ.டி.
நு ரு யிருக்கிற	இரக்க
கூ உ ரகூகாக்கூ	ரகூகாக்கூ
ஸ் கௌ ருநஸ்ரீவா	ஸ்ரீவா
எ அ என்கிறபடியே	என்றும்
ஸ் ககூ ருரணா மதியை	ருரணா மதியை
ஸ் ஸ் குடுக்கவே	கடக்கவே
அ கக கா துவரிகூ	கா துவரிகூ
கூ நு அத்தைக்கண்டுகொள்	மற்றக்கண்டுகொள்ளாமை
ஸ் ஸ் கொலை	கொல்
கௌ கக வலி	வலிக்கு
கௌ உ பொருத	பொருந்த
ஸ் கக தெனறுதனக்குத்தாமே	தென்னென்னுத்தாமே
ஸ் கக விஷயத்தையும்	விஷயத்தையும்
ககூ உௌ வஸுமூ	வஸுமூ
ஸ் உஅ குடிமக்கள்	குடிமப்பஞ்சன்
ககூ ஸ் புவதி	புவதி
ககூ க வலிநிதீ	வலிநிதீ
ஸ் நு பண்ணின	பண்ணி
ஸ் கௌ கோலி	கோலினதென்னெனில்
ஸ் உௌ இவ்வநநு	இவ்வநநு
ஸ் உஎ கிளர்த்தி குதிடைய	தளர்த்தியை அடக்குகைப்
ககூ எ விடாத	விடான்
ஸ் கக மருவத்திரமாத்நிம	மருவத்திரமாத்நிம
ஸ் ககூ செய்து	செய்தது
ஸ் உௌ பெருமாள்	ஆழ்வான்
ஸ் உஅ ஸ்	ஸ்

வாசுபு., வ	வழி., த	சுசுபு., சு	சுபு., சு
,,	நு	மிருக்கொண்	மீறிக்கொண்
கஅ	கக	பிறந்தேன்	போந்தேன்
,,	கஅ	உரெடு	உரெடு
கசு	உஅ	உகயு	உகயு
உ௦	எ	முண்ணிடுபொழுது	நிடுபொழுதுமுண்ண
		ணவகயு	
,,	கசு	சுவிருபு	விருபு
,,	உஉ	முன்	நாமும்
உக	அ	உன்னிலை	உள்ளில்லை
உஉ	ந	னாளுக்கே	னாளுக்கே
உந	உ	படாமை	படாமை
உசு	கசு	ராசுபுலாநு	ராசுபுலாநு
உசு	உ	ரான	ராக
உஎ	உடு	புயொமுரகாநுமி	புயொமுரகாநுமி
		தனாய்	
உஅ	கஉ	பின் துடர்ந்து	பின் துடர்
உசு	உந	சுங்கெயாக	சுங்கெயாலே
நஉ	நக	தாலென்றபடி	தாலேயாதலென்றபடி
நந	கஉ	தன்னே	தானே
,,	கசு	கணக்காளிகளாக	கணக்காளிகளாக
நசு	ந	விதம்	யலம்
,,	உஉ	துயு	துயு
நஅ	உந	யடுமான்	யடுமான்
நசு	உசு	ஸீயு	புவிசெயு
சு௦	டு	ஐதாழிகள்	ஐதாழிகளில்
,,	சு	வெயங்கழிந்தால்	வெயங்கழிந்து
சுஉ	சு	அங்கனன்	அங்கனன்
,,	உஎ	தகயுண்டு	தகையுண்டு
சுந	கசு	லுஜாதி	லுஜாதியில்
சுசு	கசு	திவெயங்க	திவெயங்க
சுசு	உசு	வித்த	விதி

வாஸு-ஹி. வாஸு-ஹி.
வாஸு-ஹி.

வாஸு-ஹி.

வாஸு-ஹி.

சுரு ரு

வாஸு-ஹி.

வாஸு-ஹி.

” கரு

வாஸு-ஹி.

வாஸு-ஹி.

” உரு

வாஸு-ஹி.

வாஸு-ஹி.

” உரு

வாஸு-ஹி.

வாஸு-ஹி.

” உரு

வாஸு-ஹி.

வாஸு-ஹி.

சுரு கரு

வாஸு-ஹி.

வாஸு-ஹி.

” கரு

வாஸு-ஹி.

வாஸு-ஹி.

” கரு

வாஸு-ஹி.

வாஸு-ஹி.

சுரு கரு

வாஸு-ஹி.

வாஸு-ஹி.

” உரு

வாஸு-ஹி.

வாஸு-ஹி.

—

